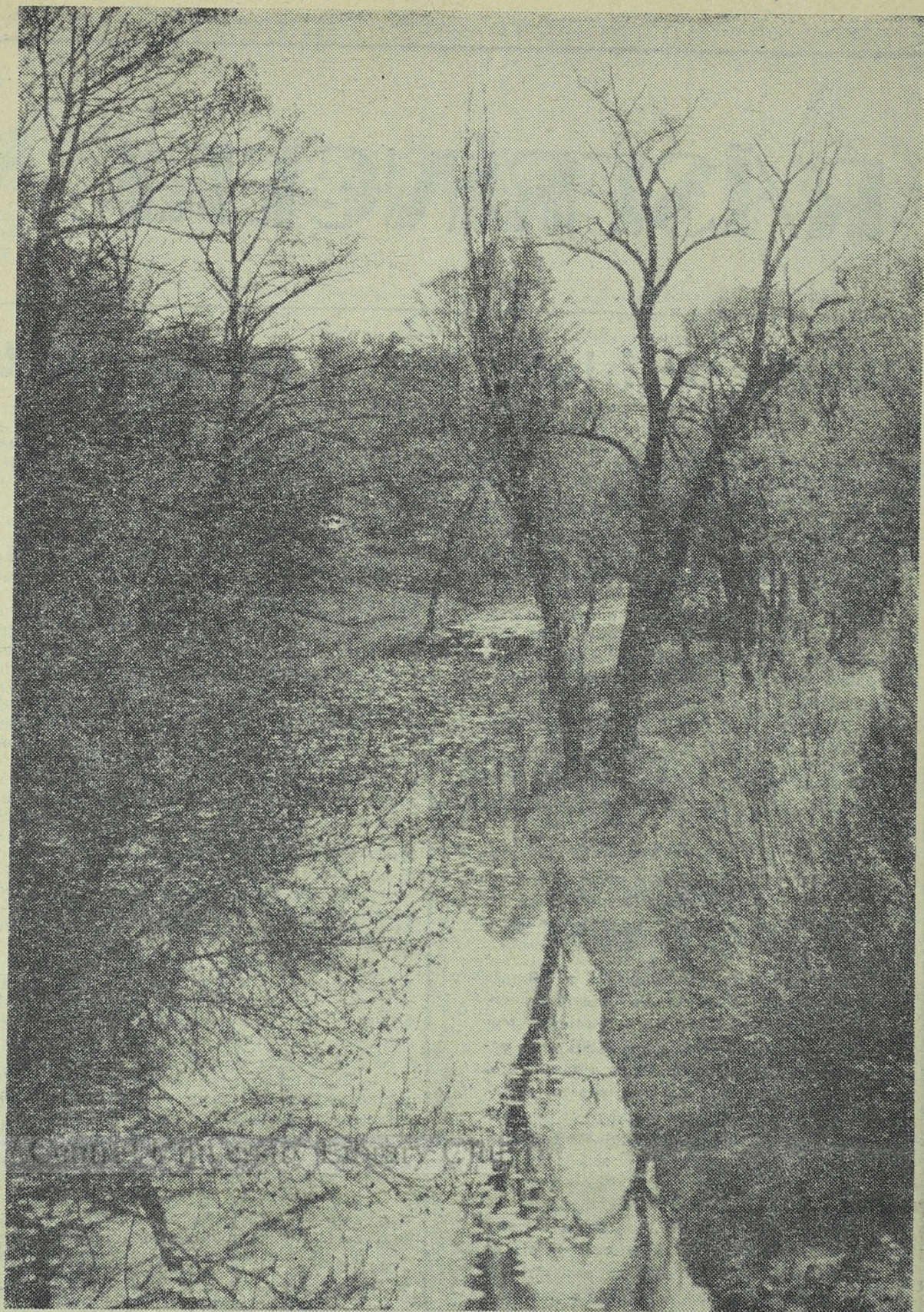

Forum studentesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul VIII ● 4 (55) mai ● 1980 ● 16 pagini ● 2 lei ●

Lecția de istorie

Părintele apropiat și bun al tineretului, omul care veghează permanent ca viitorul să fie cât mai luminos, s-a întâlnit cu fiii patriei într-un adevărat forum al demnității, angajării și dăruirii: Congresul tinerei generații. De la înalta tribună, președintele țării, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a realizat o lecție de educație comunistă și de istorie reprezentanților tineretului patriei, o emoționantă și convingătoare pledoarie pentru a munci neabătut și neîncetat, cu toată vigoarea și entuziasmul tineresc, pentru a înfăptui mărețele obiective ale socialismului și comunismului pe plaiurile românești, de a face totul ca poporul să trăiască liber și stăpîn pe destinele sale, în această vreme atît de zbuciumată, de a asigura copiilor liniștea și pacea necesară pentru a crește viguroși și frumoși. O lecție care, vorbind de faptele de luptă ale strămoșilor, le alătură pe cele ale noastre, de aceeași dimensiune, înfrunghieri ale unui romantism revoluționar de tip nou care cere tineretului să depășească inerția, birocratismul, să lupte cu toate forțele lui creatoare în bătălia pentru progres, o bătălie grea, dar la fel de prețioasă ca și cea pentru libertate căci, dincolo de ea, la capătul izbînzii, se află o societate a bunăstării și înțelegerii, o civilizație definitivă pentru structura omului nou, constructor conștient al socialismului și comunismului.

O lecție care trebuie să se desfășoare practic, pe cimpurile de luptă ale șantierelor, uzinelor, pe ogoare, în școli și instituții, acolo unde natura, aliat al omului, mai păstrează încă ascunse taine, generatoare de noi realizări remarcabile ale omenirii, acolo unde munca poate să devină, și trebuie să devină, chează existenței noastre fericite.

FORUM STUDENTESC

(Continuare în pag. 2)

Coordonatele tinereții revoluționare

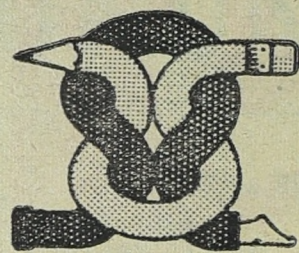
— Stimate tovarășe prim-secretar, v-am ruga să precizați câteva din sarcinile de maximă importanță și de o strîngentă deosebită, care revin tinerilor din județul Timiș, în lumina magistralei cuvîntări a tovarășului Nicolae Ceaușescu de la deschiderea lucrărilor Forumului tinerei generații și a documentelor adoptate de Congresul al XI-lea al U.T.C.?

Interviu cu tovarășul IOAN ROTĂRESCU,
prim-secretar al Comitetului județean Timiș
al U.T.C.

— Magistrala cuvîntare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, urmărită cu un viu interes, cu emoție și satisfacție de tineretul patriei, constituie și pentru tinerii români, germani, maghiari, sirbi și de alte naționalități de pe meleagurile timișene, un mobilizator și pasionant program de activitate, o nouă și strălucită manifestare a grijii permanente pe care întregul partid și popor ne-o acordă. În spiritul orientărilor și sarcinilor cuprinse în cuvîntarea secretarului general al partidului, după Forumul tinerei generații am realizat, cu exigență și responsabilitate comunistă, o analiză aprofundată a activității desfășurate pentru educarea prin muncă și pentru muncă a tinerilor. Experiența pe care am acumulat-o în realizarea unor acțiuni cu mare valoare educativă, care s-au soldat cu bune rezultate, va fi valorificată pe un plan superior în perioada următoare de organele și organizațiile U.T.C. și A.S.C. După cum cunoașteți, Forumul tinerei generații a adoptat „Programul unitar privind educarea comunistă, revoluționară, prin muncă și pentru muncă a tinerei generații din patria noastră, participarea tot mai activă a întregului tineret la înfăptuirea obiectivelor Programului Partidului Comunist Român”.

Programul — primul din istoria organizației de tineret — abordînd problematica actuală și de perspectivă, sarcinile crescînde ce ne revin, cuprinde

(Continuare în pag. 2)

LecŃia de istorie

(Urmare din pag. 1)

StudentŃimea timiŃoreană, racordată puternic la subiectul generos al acestei lecŃii de istorie pe care o trăim și o clădim cu miinile și sufletele noastre, este hotărâtă să nu precupețească nici un efort pentru a converti în fapte de studiu și viață mobilizatoarele indicații și orientări date de secretarul general al partidului, prietenul apropiat al tinerilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

LecŃia de istorie modernă pe care tineretul, alături de întregul nostru popor, o lasă pentru posteritate, o lecŃie deschisă pentru toate popoarele lumii, o lecŃie despre pace, omenie, muncă și prosperitate, o lecŃie având ca bibliografie cea mai elocventă exemplul de muncă neobosită și viață pilduitoare al tovarășului Nicolae Ceaușescu, conducătorul, dascălul și părintele bun al tinerii generații revoluționare din țara noastră.

TELEGRAMĂ CONFERINŢEI A XII-A A U.A.S.C.R.

Asemenea întregii studențimi a României socialiste, studenții din Centrul universitar Timișoara — români, germani, maghiari, sîrbi și de alte naționalități — au acționat în această perioadă de puternică efervescență politică, de transpunere în viață a istoricelor documente adoptate de Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, într-o atmosferă angajantă, de înaltă responsabilitate patriotică pentru întâmpinarea cu noi și importante succese în toate domeniile a celei de-a XII-a Conferințe a U.A.S.C.R. — eveniment politic cu semnificații multiple în viața noastră, care va jalona în spiritul și pe baza documentelor de partid direcțiile viitoare ale activității de educație comunistă, revoluționară a studenților.

Urmărind cu deosebită emoție și bucurie deschiderea lucrărilor „Forumului tineretului”, magistrala cuvîntare a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu — excepțional document pentru activitatea noastră viitoare, studenții timișoreni, adresindu-se Conferinței a XII-a a U.A.S.C.R., dau glas adeziunii lor totale la politica internă și internațională a partidului și statului nostru, își exprimă legitima mîndrie de a fi contemporanii celui mai iubit fiu al poporului care cu clarviziune și pasiune revoluționară, ne conduce de un deceniu și jumătate în marea operă de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare spre comunism.

Dînd o înaltă apreciere grijii statornice pe care partidul nostru, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, o manifestă pentru continua perfecționare a școlii superioare românești, pentru progresul și prosperitatea patriei noastre socialiste, animați de vibranta chemare ce ne-a fost adresată de la tribuna „Forumului tineretului” de către secretarul general al partidului, ne angajăm să învățăm și să muncim cu dăruire și abnegație în instituturile de învățămînt superior, în laboratoare, în atelierelor școlii, întreprinderi, pe marile platforme industriale, în unități agricole, în școli și instituții social-culturale, în munca de cercetare științifică, pentru a răspunde prin întreaga noastră activitate minunatelor condiții de muncă și de viață ce ne-au fost create.

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚILOR
STUDENȚILOR COMUNIȘTI DIN
CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA

Coordonatele tineretii revoluționare

(Urmare din pag. 1)

ansamblul obiectivelor și formelor de educare comunistă, revoluționară, pentru muncă și viață în deplină concordanță cu evoluția societății românești.

În strînsă conexiune cu Programul unitar și ca o materializare directă a acestuia, Forumul nostru a adoptat Programul privind participarea tinerii generații la realizarea obiectivelor de dezvoltare economico-socială a țării, de cercetare și creație tehnico-științifică, de introducere a progresului tehnic în cincinalul 1981-1985. Acesta definește direcțiile în care se va acționa pentru sporirea contribuției tineretului la îndeplinirea planului național unic de dezvoltare economico-socială, gospodărirea mai judicioasă a avuției naționale, realizarea mai judicioasă a avuției naționale, realizarea de economii în toate domeniile. Fără a intra în amănunte, considerăm foarte importantă pentru toate organizațiile U.T.C. și A.S.C. studierea tuturor documentelor Forumului politic al tinerii generații și adoptarea pe această bază a unor programe concrete care să mobilizeze tinerii la realizarea unei noi calități în toate sectoarele de activitate. În acest context, Comitetul județean Timiș al U.T.C. va acționa cu mai multă răspundere pentru afirmarea în rîndul tineretului muncitoresc și sătesc a celor două întreceri stabilite de Congresul al XI-lea al U.T.C., ca fiind cele mai însemnate pirghii de acțiune politică care să contribuie la formarea la tineri a unei profunde gândiri economice, a unor temeinice deprinderi practice, pentru a cultiva conștiința responsabilității profesionale, disciplina muncii, inițiativa și prezența creatoare în făurirea bunurilor materiale și spirituale din societatea noastră.

— În ce fel apreciați contribuția studențimii timișorene la transpunerea în viață a Programului unitar privind educarea comunistă, revoluționară, prin muncă și pentru muncă a tinerii generații, participarea la viață și activitatea organizației revoluționare a tineretului din județul Timiș?

— Referindu-mă la sarcinile concrete care revin importantului detașament de studenți, ce deține o pondere însemnată în organizația noastră județeană, consider că, pornind de la procesul evident de dezvoltare accelerată a economiei noastre naționale, organizațiile A.S.C. din facultăți își vor spori preocupările pentru pregătirea temeinică, teoretică și practică a studenților, care să asigure integrarea lor cu cele mai bune rezultate în producția bunurilor materiale.

În acest scop, organizațiile A.S.C. vor cultiva mai mult, cu exigență și răspundere, în rîndul studenților, conștiința înaltei responsabilități sociale ce le revine, dragostea nemărginită față de patrie, partid și popor, hotărîrea de a contribui la dezvoltarea economico-socială a țării, de a apăra și duce mai departe cuceririle noastre revoluționare.

— Ce credeți că trebuie făcut în cadrul organizațiilor noastre de tineret pentru a imprima și mai mult în activitatea lor cotidiană spiritul de revoluționară caracteristic acestei epoci de profunde prefaceri spirituale și materiale?

— Punînd în lumină amplul teren deschis manifestărilor spiritului revoluționar, romantismului revoluționar de muncă pentru înlăptuirea mărețelor idealuri ale socialismului și comunismului, pentru învingerea greutăților, tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat: „Peste tot, în orice oraș, în orice sat, în orice vîrf de munte, tineretul poate și trebuie

să se afirme cu puterea sa revoluționară, cu spiritul său novator, ca o forță puternică a progresului, a luptei pentru socialism și pentru comunism!”. În vederea cultivării unor asemenea trăsături ale personalității și mobilizării tineretului la o activitate social utilă și manifestarea simțului său creator, organizațiile U.T.C. și A.S.C. vor face totul pentru ridicarea pregătirii profesionale și lărgirea orizontului politic și cultural al tinerilor. Avem importante resurse în formarea conștiinței socialiste a tineretului prin întărirea interdependenței muncii politico-educative cu eforturile de îndeplinire a obiectivelor economico-sociale, cultivarea combativității față de parazitismul social, de individualism; lichidarea aspectelor formale din educația politico-ideologică, științifică și etică a tinerilor ca și asumarea în centrul vieții interne de organizație a contribuției noastre în soluționarea problemelor esențiale ale vieții, muncii și învățurii.

— Ce modalități concrete vor fi puse la dispoziția tinerilor pentru petrecerea într-un mod cit mai plăcut a timpului liber, factor esențial în formarea unor tineri cu o conduită morală sănătoasă și prospețime fizică și intelectuală de înaltă ținută?

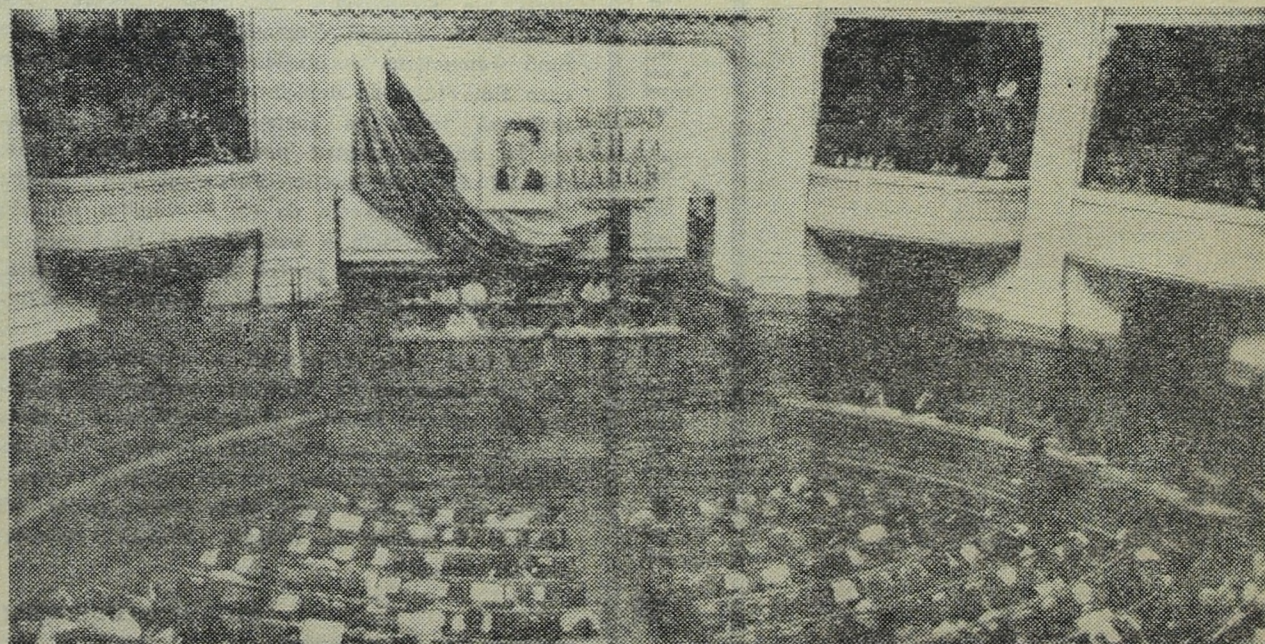
— Fără a avea pretenția că sint exhaustiv, mă gîndesc că răspunzînd cerinței de a acorda o mai mare atenție organizării timpului liber, odihnei, distracției tinerilor, va trebui să organizăm mai temeinic participarea lor la manifestările din cadrul Festivalului național „Cîntarea României” și competiția sportivă „Dacia”. În acest cadru va trebui să aducem îmbunătățirile cuvenite și activității Casei tineretului, a celei a studenților din Timișoara, cluburilor tineretului, agenției și cercurilor de turism, pentru a folosi mai bine, mai complet, condițiile ce ne-au fost create.

— V-am ruga să subliniați, în încheiere, câteva repere pe care organizația revoluționară a tineretului din județul Timiș și le-a propus să le parcurgă pentru realizarea unei mai puternice unități de acțiune a tinerilor din județ pentru transpunerea în viață, neabătut, prin muncă neobosită, a mărețelor hotărîri ale Congresului al XII-lea al P.C.R.?

— Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, la Forumul tinerii generații, constituie o nouă și remarcabilă contribuție a secretarului general al Partidului Comunist Român la îmbogățirea concepției științifice, originale, a partidului cu privire la rolul și locul tineretului în societatea socialistă, ale Uniunii Tineretului Comunist — principala sa rezervă — ajutorul său de nădejde, în educarea comunistă a tineretului. Și în continuare, răspunzînd generoaselor îndemnuri ale partidului, tinerii din județul Timiș, din toate categoriile socio-profesionale vor putea să-și dovedească atașamentul și puterea de muncă pe șantierele de investiții la vastul program de hidroameliorații, la buna gospodărire, sistematizare și înfrumusețare a localităților județului și altele.

Cei peste 130.000 de tineri, muncitori, țărani, intelectuali, elevi, studenți și militari — însuflețiți de înălțătoarele perspective constructive, umaniste și revoluționare ale societății comuniste — vor acționa ca o puternică organizație politică, urmînd neabătut partidul, exemplul minunat al tovarășului Nicolae Ceaușescu, aducîndu-și, asemenea tineretului întregii țări, contribuția însemnată la împlinirea obiectivelor noi etape de dezvoltare a României.

A consemnat GHEORGHE CRIȘAN

Puncte de vedere

„Modernizarea învățământului superior implică, în mod necesar, dezvoltarea mai accentuată a cercetării științifice studențești, element important în formarea cadrelor de specialiști cu înaltă calificare, la înălțimea exigențelor programelor directive ale Congresului al XII-lea al partidului. Corespunzător acestei necesități, asociațiile studenților comuniști s-au preocupat de mobilizarea unui număr mare de studenți în activitatea de cercetare științifică, orientându-se spre soluționarea problemelor legate direct de dezvoltarea în ritm susținut a economiei, științei și culturii noastre naționale (actualmente peste 6.000 de studenți cercetători elaborează anual circa 2.000 de lucrări științifice). Deosebit de importante rămân însă, pentru viitor, problemele valorificării creației științifice și tehnice a studenților, îndeosebi prin intermediul proiectelor de diplomă, precum și al extinderii activității de invenții și inovații.

Fără îndoială rezultatele pe care le avem nu trebuie să ne mulțumească, nu trebuie să ne facă să pierdem din vedere lipsurile — unele destul de serioase — care se mențin încă în acest domeniu important al activității noastre. Reflectarea directă a acestor neajunsuri o regăsim în nivelul

încă scăzut al pregătirii profesionale, în numărul mare de studenți cu rezultate necorespunzătoare în pregătirea teoretică și practică. În prea mare măsură am fost preocupați, până în prezent, doar de asigurarea cadrului de desfășurare a muncii politico-ideologice (dezbateri, informări, simpozioane), a participării cât mai largi a studenților la aceste acțiuni, subestimând faptul că multe din acestea tocmai în conținutul lor au deficiențe, am înregistrat manifestări de formalism și superficialitate.

Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul universitar Timișoara, a constituit, în permanență, un detașament activ al organizației municipale a U.T.C. Programul unitar, supus dezbaterii Congresului, creează însă premisele amplificării eforturilor comune ale organizațiilor de copii și tineret. Asociațiile studenților comuniști vor acționa, în continuare, pentru extinderea și diversificarea acțiunilor comune cu organizațiile U.T.C. din întreprinderi și instituții, întărind astfel unitatea de gândire și acțiune a tinerei generații”

(din cuvântarea tovarăsei **RODICA BUJOR**, vicepreședintă a Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara, la Congresul al XI-lea al U.T.C.)

„Raportind rezultatele obținute la exigențele formulate în amplă cuvântare rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu, trebuie să arătăm că și în Centrul universitar Timișoara în pregătirea profesională a studenților se manifestă încă o serie de neajunsuri, care fără îndoială sînt și consecințe ale unor carențe în munca desfășurată de organele și organizațiile noastre. Astfel, înregistrarea la sfîrșitul anului universitar trecut a peste 800 studenți repetenți sau exmatriculați, ponderea de 9,9% a studenților promovați în urma reexaminărilor relevă că, în unele colective studențești se manifestă o atitudine lipsită de răspundere, o preocupare scăzută pentru temeinica formare profesională. Față de toate aceste situații, de cauzele care le generează (studii nesistematice, în asalt, absențe nemotivate de la cursuri și seminarii, superficialitate în pregătire, încercări de promovare prin fraudă ș.a.) este de datoria noastră să promovăm cu toată hotărîrea o atitudine fermă, deschisă, critică și autocritică, făcînd din toate acestea probleme de bază în fiecare organizație A.S.C., să stabilim împreună cu organele de învățămînt măsuri pentru înlăturarea rezultatelor necorespunzătoare.

O mai mare atenție trebuie să o acordăm popularizării exemplelor pozitive, oferirii unor modele de muncă și învățătură. Popularizăm insuficient studenții fruntași și, în mod greșit, aproape deloc pe cei care nu-și îndeplinesc obligațiile profesionale.

În centrul activității de mobilizare a studenților la o mai temeinică pregătire profesională s-a situat, la toate nivelele, întrecerea: „Fiecare asociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților

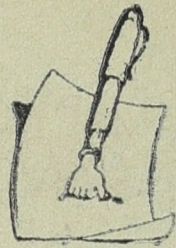
Avînd în vedere mutațiile petrecute în structura procesului de învățămînt, cercetare și producție, propunem ca între parametrii întrecerii să se regăsească și rezultatele obținute la verificările pe parcursul semestrelor, precum și cele legate de activitatea de pregătire pentru apărarea patriei. De asemenea, considerăm că și noi trebuie să înlocuim indicatorul „producție globală” cu indicatorul „producție netă”, să nu neglijăm nici competițiile înscrise în cadrul „Daciei”.

Similar modului în care organizăm acțiuni de inițiere a studenților în cercetarea științifică, apreciem că putem și trebuie să organizăm acțiuni de introducere a studenților în unele domenii tehnice sau științifice de maximă actualitate, cum ar fi de exemplu, la ora actuală, problemele noilor surse de energie, poluării. În acest sens solicităm ca, împreună cu Ministerul Educației și Învățămîntului, să se organizeze, la nivel național sau în centre universitare, în perioada vacanțelor de vară și chiar în timpul anului universitar, cursuri scurte de asemenea teme pentru studenții și tinerii specialiști interesați.

Desigur, ne oferim să fim organizatorii și gazda unei asemenea prime manifestări și, totodată, să valorificăm interesul determinat de astfel de acțiuni, prin organizarea de colective interdisciplinare, alcătuite din cei mai buni participanți, care să preia spre rezolvare teme de cercetare din aceste domenii deosebit de importante pentru economie”.

(din cuvîntul tovarășului **PETRU ANDEA**, președintele Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara, la Conferința a XII-a a U.A.S.C.R.)

eveniment

Plenară

Luni 19 mai a avut loc, la Casa de cultură a studenților, Plenara Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara. În prezența tovarăsei **Mihaela Mocanu**, secretar al Consiliului U.A.S.C.R., a tovarășului **Virgil Negrea**, secretar adjunct al Comitetului de partid al Centrului universitar, a tovarășului **Ioan Rotărescu**, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C., a altor invitați, membrii Consiliului au dezbătut și aprobat în unanimitate următoarele documente înscrise pe ordinea de zi:

1. Programul de activități al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara privind îndeplinirea sarcinilor ce revin studenților din orientările și indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, cuprinse în cuvîntarea rostită la Forumul tineretului,

Spicium din programul de activități al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara pentru perioada sesiunii de examene și vacanța de vară a studenților:

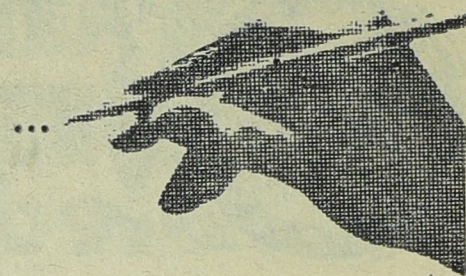
● Cu privire la sesiunea de examene: ● La nivelul fiecărui an se va analiza stadiul pregătirii pentru sesiune, se vor stabili măsuri pentru încheierea semestrului în bune condițiuni ● Un obiectiv principal al propagandei audio-vizuale îl constituie mobilizarea studenților pentru prezentarea integrală a studenților, promovarea examenelor cu rezultate superioare ● Pînă la 10 iulie vor fi înaintate propunerile pentru excursia studenților de nota 10 organizată la nivel central în perioada lunii iulie ● Vor fi prelungite orele bibliotecilor și cantinelor, ale sălilor de studiu, va fi îmbunătățit meniul la cantine ● Pe întreg intervalul sesiunii vor funcționa, la nivelul centrului universitar și institutelor, comandamente ale sesiunii care vor îndeplini toate sarcinile A.S.C. specifice acestei perioade ● Consiliile A.S.C. din facultăți vor realiza o evidență nominală a studenților cu situația profesională critică după sesiunea din vară luînd măsuri pentru asigurarea unei pregătiri corespunzătoare pe timpul verii ● Se va acorda o atenție deosebită desfășurării în bune condiții a activității didactice, de practică productivă și a sesiunilor de examene planificate în cursul verii pentru anii de studiu cu o structură aparte a anului universitar.

● Cu privire la repartizarea în producție a absolvenților și a examenului de admitere în învățămîntul superior:

● Consiliile A.S.C., birourile de an, în strînsă colaborare cu organele de învățămînt, vor realiza cu absolvenții acțiuni de cunoaștere a legislației muncii, a specificului locurilor de muncă, a reglementărilor privind repartizarea în producție ● Pînă la 10 iunie vor fi transmise la centrul universitar propunerile de prioritate în acordare a 50 sume pentru activitate obștească ● Pînă la aceeași dată vor fi desemnați reprezentanții A.S.C. în comisiile de repartizare, realizîndu-se o instruire la nivel central a acestora ● Celor mai merituoși absolvenți, fruntași în activitatea profesională și obștească li se vor acorda diplome de onoare, transmîndu-se comitetelor județene U.T.C. în județele în care vor fi repartizați recomandări scrise în vederea includerii lor în rezerva de cadre a acestora ● Consiliile de la toate nivelele vor sprijini organizarea examenului de admitere, se vor continua cursurile de pregătire, vor fi create puncte de informare pentru candidați, va fi elaborat un ghid pentru acești candidați.

● Cu privire la vacanța de vară a studenților: ● Pe întreaga perioadă a verii, Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor mobiliza studenții la acțiunile de muncă patriotică pe șantierele construcțiilor universitare ● 200 studenți din Centrul universitar Timișoara (Agronomie, Elec-

tronică și Mecanică), vor participa, în 3 brigăzi de muncă patriotică pe șantierele naționale ale tineretului de la Canalul Dunărea-Marea Neagră și Viișoara Nord ● Se vor institui echipe de studenți calificați în diferite meserii pentru asigurarea lucrărilor de întreținere și reparații a căminelor și cantinelor studențești, pe perioada verii ● La Casa de cultură a studenților, la cluburile institutelor, pe șantierele de muncă patriotică etc., se vor desfășura multiple acțiuni politico-ideologice, cultural-educative, recreativ-distractive, sportive, turistice, dedicate evenimentelor deosebite din viața poporului și partidului, aniversării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent, zilei de 23 August etc. ● Se va organiza o excursie tematică cu membrii cineclubului „Gaudemus”, cercului foto „Iris” și cercului de artă plastică, cu membrii redacției revistei „Forum studențesc” și ai Studioului studențesc de radio, documentarea concretizîndu-se într-un număr de vacanță al revistei, emisiuni radio speciale, expoziții la Casa de cultură a studenților ● Se vor constitui brigăzi științifice studențești, se vor realiza studii folclorice, se vor realiza acțiuni comune cu Consiliul județean al pionierilor, 15 studenți participînd la forumul județean al pionierilor și la activitatea din taberele pionierești ● 1.368 de studenți vor beneficia de bilete de odihnă gratuite în taberele organizate de Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.C.R. iar 300 de bilete de tratament în peste 35 stațiuni. Acestora li se vor alătura 130 cetățeni străini veniți la studii în Timișoara și cei 264 de activiști de asociație instruiți în taberele de instruire pe specific ● La nivelul tuturor taberelor studențești vor exista reprezentanți ai centrului nostru universitar în comandamentele taberelor ● În cadrul ciclului „Studenții pe meleagurile patriei” se vor organiza o tabără de corturi pe litoral, la Saturn (8 serii X 10 zile X 30 persoane/serie), o tabără de muncă pe șantierul cabanei centrului universitar la Crivaia, o excursie nautică în Delta Dunării ● La cabana centrului universitar se va organiza o tabără studențească în 6 serii a 7-10 zile, pentru 40 participanți/serie. Trei din aceste serii au profil tematic: a) pentru inițiere în problemele noilor surse de energie b) pentru creație literară și artistică c) pentru formarea de arbitri și antrenori pentru sportul de masă ● Vor fi asigurate pentru tranzitul studenților din alte centre universitare 40 locuri de cazare în căminele studențești pe toată durata vacanței de vară ● Se va da o atenție deosebită pregătirii și realizării deplasării ansamblului „Doina Timișului” la Festivalurile internaționale de folclor de la Olovan și Confolens (Franța) ● Pe baza refașiilor reciproce de prietenie cu universitățile din Maribor și Szeged, în perioada verii vor fi organizate schimburi turistice în grupuri de cîte 15 persoane.

„Jucăria”

În incinta întreprinderii „Electrometal” — secția construcții tramvaie — o structură deosebită atrage atenția tuturor. Dulapuri mari înconjoară o structură metalică pe care un trenuleț minier, fără locomotivă, „zboară”, intră într-o buclă, se descarcă, face un viraj strins, se descarcă prin basculare laterală, iar un viraj și, din nou, buclă. Aceasta este „jucăria” cu care își petrec timpul un grup de cadre didactice și studenți ai catedrei de Utilizări și Mașini electrice din cadrul Facultății de electrotehnică.

— **Tovarășe dr. ing. Arsenie Rădoi, sinteti conducătorul acestei lucrări de cercetare. În ce constă ea?**

— Tematica cercetării este un nou sistem de transportor de materiale, cu trenuri de vagoneti acționați cu motoare liniare. El se va aplica la transportul minier de mare capacitate (5.000-10.000 t/h), la cariera de șisturi bituminoase de la Anina (pentru a elimina cele 40-50 milioane de tone de șisturi). Sistemul funcționează cu motoare liniare — motoare rotative tăiate după generatoare și desfășurate în plan, — înfășurările trifazate fiind fixate de calea de șine iar indusul fiind fixat de vagonet, astfel încât să se poată transmite o forță de tracțiune de la inductor la indus fără nici un contact mecanic și independent de aderență. Sistemul este astfel conceput încât se aplică o acțiune hibridă prin motoare liniare și o forță de tracțiune datorată gravitației, rezultând astfel un consum specific minim de energie, de circa 10 ori mai mic decât transportul cu camioane și de 4 ori mai mic decât la transportul cu benzi de cauciuc.

— **Cine sint autorii acestui proiect?**

— Realizarea acestor modele experimentale se face printr-o colaborare între cadrele didactice (prof. dr. ing. Toma Dordea, subsemnatul și ing. Giur), studenții secției noastre și întreprinderea de reparații utilaj minier din Petroșani. De asemenea se colaborează cu întreprinderea mecanică și întreprinderea de transport în comun din Timișoara, care au contribuit la realizarea stației-etalon.

Tovarășul ing. Ghiur are amabilitatea să ne informeze despre stadiul actual al cercetării:

— Cercetarea se desfășoară pe două căi — optimizarea performanțelor motoarelor liniare folosite la transportul minier (ML-02), prin folosirea diferitelor tipuri de indusuri, și prin alimentarea de la tensiuni și frecvențe variabile. A doua cale este experimentarea sistemului pe ansamblu pe stația etalon pe care o vedeți și ridicarea caracteristicilor motoarelor liniare în regim dinamic.

— **Care este aportul studenților?**

— Studenții aflați în practică sau în cadrul orelor de specialitate la catedră au colaborat intens la această lucrare. În cadrul proiectelor de diplomă se elaborează modele experimentale de tractoare de proximitate și de viteze liniare, necesare automatizării sistemelor de transport. De asemenea, studenții au participat la efectuarea lucrărilor de montaj al stației, au determinat experimental parametrii electrice și mecanici dezvoltării de motoare liniare în diferite regimuri de alimentare. Grupul de studenți pe care îi vedeți (din anul II Electrotehnică), lucrează la demonstrarea stației-etalon care urmează a fi montată, la o capacitate mărită, lângă Facultatea de electrotehnică.

SORIN MAILAT

Față-n față

„I-au trebuit mulți ani dietetici să traverseze drumul dintre bucătărie și medicină, dintre empirism și știință, dar odată ajunsă aici și-a dovedit pe deplin importanța, reușind să ocupe

locul principal în prevenirea și terapia a numeroase boli acute și cronice” (prof. dr. doc. Iulian Mincu).

Acest citat în rubrica noastră nu e de natură să vă inducă în eroare ci mai degrabă să consolideze suportul de argumente pentru rațiunea acestui material.

Cantina dietetică a Centrului universitar, administrată de Institutul de medicină de aproape 8 ani prin Constantin Furnică, cu o capacitate de 300 de locuri și cu 384 de abonați (da, 384!), cu 7 regimuri alimentare și, în general, cu frumoase aprecieri asupra meniului trăiește de „vreo 2 ani” sub tensiunea unei mari probleme, aceea a aprovizionării: „În aprovizionarea cantinei — ne spune C.F. — nu se ține cont de specificul nostru, de greutatea pe care le întimplăm în pregătirea meniului pentru 7 regimuri alimentare care să satisfacă și pretențiile gastronomice ale abonaților. Ni se repartizează carne de porc (cu grăsimi) iar carnea de oaie deși figurează pe toate graficele apare pe mese doar odată pe an”. Ne-am adresat furnizorului, magazinul 93 Mic-Gross-Carne. Iată răspunsul lui Gh. Minda, responsabilul unității: „Noi nu putem face nimic, adresați-vă mai sus. Cu carnea de oaie sint probleme, nu ni se furnizează de la abator iar cu cea de porc sint probleme și mai mari”. Cei „mai de sus”, în cazul de față, sint cei de la I.C.S. Mărfuri alimentare, biroul comercial. Șeful biroului, tovarășul Anton Neagu, sugerează Medicinei „să trimită o adresă Abatorului și una Direcției comerciale, solicitând onorarea comenzilor conform pretențiilor specificului acestei cantine. Problema cu carnea poate fi rezolvată și local (adică la I.M.T.) prin înțelegere între cele două cantine administrate de institut”. Revenim deci la I.M.T. unde prof. Florin Dumitrescu, director cu problemele administrative, promite „luarea urgentă a unor măsuri pentru rezolvarea acestor probleme cu care se confruntă cantina dietetică, atât pe plan local cât și cu sprijinul Direcției comerciale și al Abatorului”.

Am parcurs un cerc pe traseul invers al responsabilității ce privește aprovizionarea cantinei dietetice, sensul celălalt, cel normal, dovedindu-se a fi vicios. Sperăm că se vor trage concluziile cuvenite și că, în curând, se va găsi regimul cel mai bun pentru a trata lipsurile existente.

2. Locatarile corpului B al căminului 2 MV (I.P.T.) sint vitregite de un apanaj al pretențiilor și al civilizației actuale — telefonul. „Nu mai putem vorbi cu părinții, nu putem fi chemate decât cel mult cu bunăvoința colegilor de la corpul A al căminului care rareori parcurg distanța de 50 metri dintre cele două cămine”. Ne dăm seama sigur, mai ales acum în luna mai, când se apropie vara, sesiunea, ne dăm seama de ce sint văduvite. „Dorința studenților va fi rezolvată — ne spune ing. Lucian Dimitriu de la serviciul tehnic al I.P.T.-ului — prin instalarea unui telefon în derivație cu cel de la 2 MV, fie odată cu terminarea noii centrale de la mecanică”. Tov. Gh. Ciucă, șeful serviciului social, promite că va face „apelul cuvenit și pe un ton corespunzător pentru rezolvarea acestei probleme”.

3. În camerele apartamentelor 502 și 510 din căminul 21 ploaie din octombrie, ne spune Ioan Stroe, președintele Comitetului de cămin. „Știm — răspunde tot ing. Lucian Dimitriu — s-au luat deja măsuri, lucrări mai ample, fiind prevăzute în planul de reparații pentru vacanța de vară”. Sperăm că aceste promisiuni să nu fie în continuare... apă de ploaie!

DANIEL BUMB

MARCEL BUMB

Era o dimineață azurie de primăvară. Studenții anului V, secția T.S.C.O. a Facultății de tehnologie chimică, avind ca întotdeauna în mijlocul lor pe prof. dr. ing. Dumitru Becherescu, decanul facultății, băteau primii țărushi ca semne ale deschiderii unui șantier destinat construirii unui nou edificiu de știință. Încă o nouă facultate se va ridica mîndră, completînd salba de lăcașuri de știință și cultură de pe malul stîng al Begăi.

După un an, coloanele zvelte de beton cochetează cu spuma de nori alburii. Printre ele, studenții chimiști lucrează alături de dascălii lor. Procesul de educare prin muncă și pentru muncă începe aici prin exemplul personal. Lucrările au fost devansate cu trei luni. Trei luni datorate mîinilor harnice și tinere care nu se sfiesc să strîngă cu convingere o coadă de lopată, chiar dacă lacul de pe unghii a început să sufere. Mulțumirea apare mai tirziu cînd norma a fost îndeplinită și cînd studenții deveniți dulgheri, fierari-betonisti, instalatori, se întorc acasă pentru a se cufunda în studiu de zi cu zi.

Am ascultat cu bucurie cuvintele studentei Elena Strava, șefa grupei 2, din anul II, secția T.C.M.: „Munca, oricare ar fi, trebuie făcută cu seriozitate. Tot-

Casă nouă

deauna este important modul de abordare a ei. Și asta am învățat-o de la dascălii noștri. Suplinim cu brio — zic eu — munca unor muncitori calificați. Se lucrează în două schimburi. Săptămînzuri, încărcăm și descărcăm materiale, vopsim și montăm ferestre, ajutăm la instalarea planșelor. Exigența se traduce la noi prin autocontrol, un dialog cu conștiința”.

Despre rezultatele de pînă acum, am stat de vorbă cu conf. dr. ing. Romulus Palea, prodecanul facultății. Munca patriotică reprezintă 9.000 zile/om. La începutul anului universitar 1980-1981 se va da în folosință primul corp de laboratoare. Din mulțimea de evidențiați în acest efort colectiv am ales cîțiva care au dovedit seriozitate și pricepere deosebită: Andrei Hidegluți, Tiberiu Preda, Gerhart Schultz, Elena Matiaș.

Viiitorii ingineri constructori ne-au salutată de la înălțimea schelelor ridicate pe strada Traian Lalescu. Munceau la ridicarea edificiului noului pavilion al Facultății de construcții, o îmbinare perfectă și complicată de arce de cerc, planșee și coloane de beton ce se vor materializa în amfiteatre, laboratoare, săli de desen. Proiectarea acestei mici bijuterii arhitecturale ce va îmbina esteticul cu utilul a fost făcută în exclusivitate de către cadrele de specialitate ale facultății.

M-am apropiat fără reținere de Pavel Lînea (anul III, Căi ferate, drumuri și poduri), care mi-a aruncat un zîmbet ștrengăresc din colțul buzelor.

Am așteptat să bată ultimul cui în cofrajul de lemn și l-am interpelat: „Merge treaba, cum să nu meargă, cînd ești tînr și exigent cresc atît calitatea cît și cantitatea. Ceea ce facem noi aici este un simbol, o carte deschisă locuitorilor Timișoarei pentru a citi în capacitatea și ingeniozitatea tinerilor constructori. Noi am proiectat și tot noi vom construi, rezultatul efortului nostru comun va fi pavilionul acesta pe care-l vrem cît mai frumos”. Colegul său, Ion Oprișiu, s-a apropiat, împins de curiozitate, și poate din dorința de a completa: „Este o investiție de aproape 12 milioane de lei. Ne mîndrim că peste ani, venind aici, copiii noștri, care vor trebui să ne calce pe urme din respect pentru meseria asta de constructor, de dăruitori de case, de făuritori de drumuri, de stăvilitori de ape năvalnice, vor putea spune: — Uite, la unul din cele 6 etaje au pus cîteva cărămizi și părinții noștri”.

RADU MATEI TODORAN

La o ediție jubiliară

„Traian Lalescu” este un nume de rezonanță pentru Politehnica timișoreană. Poate că și concursul profesional care poartă numele primului rector — concurs ajuns la cea de-a X-a ediție în acest an — i-a dat noi valențe. Munca deosebită pe care o de-clanșează are și ea atributele ei specifice, fie căci ești organizator, fie concurent. Aceste ipostaze le-am surprins, imediat după faza locală a concursului, la Facultatea de electrotehnică:

La sediul Consiliului A.S.C. al facultății, îl găsim pe Radu Vasiu, vice-președinte cu probleme profesional-științifice:

— **Vorbește-mi de desfășurarea concursului...**

— Se știe, la Electrotehnică concursul mare al anilor mici se desfășoară pe trei secții: Matematică, Fizică și Bazele electrotehnicii, în acest an participînd (și nu doar înscriși) 331 studenți din anul I și 67 din anul II la Matematică, 121 din anul I și 44 din anul II la Fizică, și cam tot atîția la Bazele electrotehnicii.

— **Care sint constatările de pînă acum ale Comisiei profesionale?**

— Aș fi îndreptățit în a spune că, într-un fel, neplăcute, date fiind rezultatele: Ne-au șocat punctajele destul de slabe, comparativ cu anii precedenți, mai ales la Matematică, doar 19 la sută peste 10 puncte. Eu consider că s-a accentuat prea mult pe cantitate uitîndu-se de calitatea participanților. Ar fi o explicație în faptul că sintem la o fază de masă, care își are importanța ei în faptul că antrenează mai mulți studenți la un studiu cît mai sistematic, deși rezultatele acestui studiu nu prea se văd... Aceeași motivație cred că o au și rezultatele obținute la Rezistența materialelor. Mă bucură totuși faptul că la nivel de institut din cei 27 de participanți la fazele finale la aceste discipline, 20 sint studenți ai facultății noastre. Rezultate frumoase, venind din partea studenților de la secțiile de Electrotehnică și de Automatazări și Calculatoare, rezultate care dovedesc un potențial remarcabil în domeniul profesional al studenților noștri.

De cealaltă parte, concurenții. În fața listei îl găsim pe Vasile Tivadar:

— **Ce faci?**

— Fac ce fac de mult... mai trec.

— **Cum s-a întimplat că anul acesta ai obținut doar un loc III la Matematică?**

— Imi lasă întrebarea în aer și preferă să mă invite să vin cu cenaclul Electrotehnică, într-o deplasare, la Reșița.

Lîngă el, pe lista cîștigătorilor, frații Ghincu oscilează împărțindu-și frățeste locurile doi. Capii de afiș, Francisc Heurberger (locul I la Fizică și Matematică) și Alexandru Pescha (locul I la Bazele electrotehnicii și Premiul special la Fizică), par să fie mulțumiți. Se gîndesc însă că faza finală e destul de aproape...

Privind cu tristețe explicabilă lista, Ioan Bojin, anul II Electrotehnică (locul III la Bazele electrotehnicii) îmi spune: „Nu vreau să folosesc formulele tip, am învățat, am muncit... Dar rezultatul concursului nu-l văd neapărat ca o confirmare. Ce am reușit să fac e din pură plăcere, și cînd spun asta mă gîndesc la cei foarte buni, în general absolvenți ai unor clase speciale de Matematică și Fizică, care s-au obișnuit doar să cîștige... Însă, cînd ceva îți place, ai rezultate chiar cînd ești student „obișnuit”. Am muncit constant, nefiind nevoit să fac „curbe de sacrificiu”. Asta e. Traian Lalescu înseamnă, totuși un concurs, un examen, multă atenție, putere de stăpînire... E un important examen, din toate punctele de vedere, înaintea examenului din cadrul programei de studiu... Zic asta pentru nelaureați. Cît despre virfuri, le doresc succes mai departe...”

IOAN BUHOȘ

CRONICA

Studentii la I.A.E.M.

Despre colaborarea in domeniul cercetării la I.A.E.M., am stat de vorba cu trei studenți, colegi in același an de studii la Facultatea de electrotehnică.

— Dorel Dumitru, la ce lucrezi in momentul de față?

— La un dispozitiv miniatural pentru protecția aparatelor de măsură. Concret, pentru aparatul universal MF-35. Dar dispozitivul poate fi adaptat și la celelalte aparate de măsură. Această lucrare o voi prezenta în luna iunie, la sesiunea de comunicări științifice care se va ține la I.A.E.M.

— Cum vezi această colaborare între studenți și I.A.E.M.?

— Este deosebit de fructuoasă. Am găsit aici oameni comunicativi, înțelegători, m-au ajutat și mă ajută în limita posibilităților. Mă bucur că la I.A.E.M. nu m-am întâlnit cu „nu se poate”.

— Aceasta e prima ta colaborare?

— Da. Este debutul.

— De ce?

— Până acum am acumulat cunoștințe teoretice. Am căutat idei. Fiind în anul IV, e momentul ca ideile să prindă contur, să dea roade. Sper ca prin această colaborare, atunci când voi obține rodu, să mulțumesc oamenilor din I.A.E.M. pentru tot ce-au făcut pentru a mă ajuta. Și mai sper ca prin lucrarea mea să aduc ceva nou în producția acestei întreprinderi.

— Marius Dalotă, ce ne poți spune despre colaborarea I.A.E.M. — studenți?

— Se pot spune multe lucruri. Colaborarea este singura modalitate de a cunoaște practica cu toate aspectele sale înainte de a intra în câmpul muncii. Când vom păși în stagiatură nu vom porni de la zero ci de mai sus. Sint o seamă de probleme inerente cu care se confruntă întreprinderile. Venind aici, le cunoaștem, comparăm teoria cu practica, punem și noi probleme, ne dăm mai bine seama de ceea ce trebuie. Proiectele noastre au latură aplicativă ceea ce înseamnă un lucru foarte important. Prin colaborare câștigăm și noi, ca și viitoarele cadre pentru economia națională, câștigă și întreprinderea. Ne familiarizăm cu întreprinderea, putem transmite colegilor noștri impresiile despre cele văzute, facem cunoștință cu problemele cu care ne vom confrunta în viitoarea calitate de oameni ai muncii, putem ajuta întreprinderea pentru studiile teoretice la procese tehnologice.

— La ce lucrezi?

— La o lucrare care-i va familiariza pe viitorii studenți cu procesele tehnologice și anume la „Procesul tehnologic pentru realizarea miezurilor magnetice”, un studiu cu realizare practică. Lucrarea va intra în dotarea laboratorului nostru de la facultate. Prin asta, mai bine zis și prin asta, facultatea va putea da oameni și mai bine pregătiți.

— Marian Florea, tu ce ne poți spune?

— N-aș vrea să repet cele spuse de colegii mei. Am întâlnit și eu foști colegi de facultate, actualmente cadre ale I.A.E.M. Am întâlnit multă amabilitate, am văzut multe, am văzut procesele tehnologice, am vizitat întreprinderea. Păcat că această colaborare nu se face și în primii ani de studenție. Atunci cunoaștem realitatea prin teorie. Ne facem însă o viziune puțin falsă. Până când nu ar veni aici nu am putut vedea un aparat electric de măsură desfăcut. Le vedeam în laborator, frumoase dar pedesfăcute. E altceva când vezi și ceea ce este în interiorul unui asemenea aparat. Ar fi bine să se organizeze mai multe vizite prin întreprindere pentru ca studenții să-și facă încă de la început o viziune cât mai clară asupra celor ce le vor face în viitor. Ar ajuta foarte mult. Fac acum o mică destăinuire. Aici, la I.A.E.M., mi-am luat atestatul de electrician de întreținere, la absolvirea liceului de filologie-istorie din Timișoara. Electrotehnica este o mai veche pasiune de a mea.

— Colegii tăi mi-au spus că au venit astăzi la I.A.E.M. pentru documentare. Pe tine te-am găsit la banda de montaj.

— Da. Documentarea se poate face foarte bine când ai în față aparatele pentru care gindești. Lucrarea mea de diplomă va fi o tehnologie de realizare a bobinelor, o lucrare cu latură aplicativă care va intra în dotarea viitorului laborator de tehnologia aparatelor electrice de măsurat al facultății.

— Înțeleg că toți trei aveți un țel comun: vreți să aduceți îmbunătățiri aparatelor electrice de măsurat.

— Poate că vom realiza și o lucrare comună: un aparat care să înglobeze toate cele trei obiective la care lucrăm, separat deocamdată.

DUȘAN BAIȘKI

Muncă, frumusețe, tinerețe

Faza pe centru universitar a concursului „Muncii, frumuseții și tinereții”, manifestare înscrisă în cadrul generos al Festivalului muncii și creației „Cântarea României”, a reunit în ambianța familiară de la Student-clubul Casei de cultură a studenților, într-o desfășurare de tinerețe și muzică, studenți cu rezultate profesionale foarte bune, bune activiste de asociație, care au fost înzestrate de... natură și cu o prezență fizică agreabilă. După microspectacolul prezentat de Eugen Cristea, grupul folk al Casei de cultură a studenților compus din Daniel Fischer, Adrian Dinu și Daniel Căran, au început emoțiile... concurențelor. Un juriu mai puțin ferm (dar despre gusturi nu se discută!) a deliberat greoi, aducând în fața celor prezente notărilor de a acorda câte un bilet de tabără la mare câștigătoarelor primelor trei locuri, cu drept de participare la faza următoare ocupantei locului I.

Dovedind că răbdarea face parte din calitățile unei foarte frumoase fete, MIRELA ANGHLOIU, studentă anul II, Facultatea de stomatologie, este fericita câștigătoare a neoficialului titlu de „Miss Centru universitar” urmind ca ea să reprezinte studentimea timișoreană la etapele superioare ale concursului. GEORGETA MOGOȘANU, colega Mirelei, aduce în atenția băieților calitățile fetelor de la Stomatologie în fața cărora ai motive să rămii cu... gura căscată. Ca și prima clasată, Geta are media 10. Reprezentanta Universității (un alt mare rezervor de frumusețe al Centrului nostru universitar), ELENA COZORICI a reeditat performanța de la ediția trecută, amintind parcă faptul că anii nu lasă urme asupra frumuseții atunci când... muncești. Iar dacă Ligia Laurențiu, preferata unei părți a publicului, sau Voichița Cean, câștigătoarea unui Premiu special, nu au putut să se mulțumească decât cu aplauzele spectatorilor, dacă celelalte fete înscrise inițial în concurs nu s-au regăsit pe podium, înseamnă că, dincolo de premii, fetele rămân frumoase și iubite, aceleași colege de muncă și viață care știu să umple cu gingășia și farmecul lor multe momente plăcute din viața noastră. Dacă vreți, propun să le desemnăm câștigătoare ale acestui concurs, fără drept de participare la alte faze superioare, pe toate acele fete care știu că tinerețea și frumusețea înseamnă mult dacă sînt însoțite de cuvîntul muncă. Iar Mirelei să-i urăm succes mai departe!

TELEX

● La Timișoara a avut loc faza finală a concursului profesional „Traian Lalescu” la secțiunile Mecanică și Rezistența materialelor și cea a concursului „Tudor Tănăsescu”, la Bazele electrotehnicii. Studenții timișoreni, dovedind o bună pregătire profesională, au reușit să obțină 8 premii și 3 mențiuni. Dintre laureații timișoreni ai acestei ediții amintim: Mecanică: Dumitru Tucu (locul II, sec. I), Ioan Ghișe (locul I), Ioan Pădurean (locul II) și Laszlo Kaba (locul III) — la secțiunea a II-a, Mihai Stoica (locul I) și Andrei Kaska (premiul special), la secțiunea IV-a. La Bazele electrotehnicii, Remus Ghincu a ocupat locul II iar Sabin Giurgiu locul III. Așteptăm rezultatele și de la celelalte secțiuni ale concursului.

● Cantina Universității a fost gazda unui Bal al Comitetului de complex, manifestare devenită tradițională. Cu acest prilej s-au desemnat „cea mai frumoasă cameră” și „Cel mai frumos cămin” din Complexul studentesc. Surprize plăcute, ele constind în decernarea titlului de „Cel mai îngrijit cămin” unui cămin mare, de 800 de locuri, locuit de fetele de la Electrotehnică și Construcții, căminul 19 C, cit și din păstrarea titlului de „Cea mai frumoasă cameră” de către camera președintelui Comitetului de cămin de la căminul 16. Gurile rele zic că este, într-adevăr, cea mai frumoasă cameră dintre toate camerele președintelui de cămin. Oricum, căminul 16 C nu poate să primească decât, eventual, titlul de cel mai îngrijit cămin... ● Concursul profesional pe meserii „Traian Vuia”, s-a desfășurat în luna aprilie, în cadrul a 4 secții cu profil mecanic și 2 secții cu profil electric. Lista destul de mare a câștigătorilor confirmă nu numai o participare largă a studenților ci și buna pregătire, care vine să reliefeze, încă o dată, valențele unui învățământ puternic integrat cu producția și cercetarea.

● Cantina 4 C funcționează cu toate pinzele sus. Se pare că spre fericirea celor care servesc masa la cantina 1 C, unde lumea se întreabă de pe acum: „Unde sînt cozile de atîdată?...” Se sperăm că nu la cantina 4 C... ● Comisiile sociale ale Consiliilor din facultăți și institute sînt prinse în acțiunea de repartizare în cămine a studenților pentru anul viitor. Să sperăm că buna „dispoziție de repartizare” nu-i va părăsi nici la toamnă... ● Omagiiad memoria lui Tudor Arghezi, la Casa de cultură a studenților a avut loc o întâlnire a studenților cu Mitzura Arghezi, fiica poetului, manifestare care s-a întregit frumos printr-o expoziție de carte a prof. I. Ilescu și prin recitalul susținut de actori ai Teatrului Național din Timișoara.

● In locul tradiționalului rubrici „FONOGRAM” o știre cu caracter muzical: redactorul de rubrică, IOAN BACALETE și-a luat în serios rolul de conducător al Clubului de jazz din Timișoara, lăsînd muzica românească să-i ofere noi subiecte de abordat începînd abia cu numerele din toamnă... ● Reprezentanții noștri la tradiționalul concurs „Primăvara baladelor” au uitat să ia cu ei și muzica folk. Se pare că nu le folosea la nimic... ● La tradiționalul colocviu Eminescu de la Iași au participat și 10 studenți ai Filologiei timișorene.

● Barul Universității a fost închis câteva zile pentru deratizare. Ca să vezi cine umblă pe aici...

Noutăți editoriale

Biblioteca reprezintă, întotdeauna, un izvor de cunoștințe ce se împropătează zi de zi cu ultimele noutăți din care te îndeamnă să te adapi mereu. Pe lângă manualele litografiate, laboratoare, există cărți din toate domeniile de activitate, editate în țară și în străinătate, oferind tineretului studios posibilitatea cunoașterii ultimelor noutăți din cele mai diverse domenii de activitate. Considerăm ca utilă prezentarea unor titluri de cărți și a autorilor, cărți care se constituie ca noutăți de „ultimă oră” la:

Institutul politehnic:

Din cele 154 de specialitate nou apărute amintim: ● William BAL-LARD — Geometrie ● Walter RUDI — Principii de analiză matematică ● P. HILTON — Curs de algebră modernă ● Gh. BUZDUGAN — Rezistența materialelor (curs pentru inginerii mecanici) ● V. GULJDEV — Teoria neclasică a membranelor și aplicarea ei în rezolvarea problemelor ingineresti ● I. DEUTSCH — Rezistența materialelor ● Procese și instalații termice în centrale nucleare electrice ● C. BOARNA — Procedee neconvenționale de sudare ● I. DUMITRU — Locomotive Diesel hidraulice — Intreținere și exploatare ● I. WIMBLER — Energia solară în teorie și practică ● P. BARANSKY — Electronica semiconductoarelor ● G. SAVII — Elemente de calculatoare și programare ● I. ASIMOV — Lumea carbonului ● P. GROSSMANN — Principii de fizică pentru ingineria chimică ● C. AVRAM — Noi tipuri de betoane speciale ● M. ENACHE — Urbanismul britanic contemporan ● A. NEVILL — Proprietățile betonului ● E. PRAGER — Betonul armat în România ● Gh. ANTA — Organizarea unităților industriale și transport.

Dintre aparițiile litografiate amintim: ● I. BRINDEU — Mecanică statică ● E. BURLACU — Calculul diferențial ● I. HAJDU — Rezistența materialelor ● O. GHEORGHIU — Curs de matematici speciale (vol. I) ● F. KLEPP — Matematici ● E. IVAN — Operații și utilaje în industria silicaților ● B. ROTTENSTEIN — Fizică (vol. I) ● M. PAUNESCU — Fundații în condiții speciale ● I. CARABA — Construcții metalice hidrotehnice.

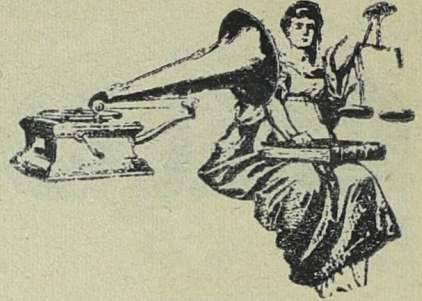
La biblioteca Universității, veți găsi printre altele:

● Gh. IACOBESCU — Alimentarea cu energie a întreprinderilor ● Gr. AVRAM — Proiectarea economică a elementelor de construcții din beton armat ● C. MIHAILEANU — Energia în următoarele trei decenii ● M. MANESCU — Cibernetica economică ● T. BERINDE — Energetica industrială ● I. IORDACHE — România în primul război mondial ● V. DINCA — Planificarea consumului populației și perspectivele consumului casnic de combustibili ● P. POPESCU — Elemente de geometrie analitică ● V. OBADEANU — Categorii și spații fibrante ● Lucrările Conferinței naționale de spații neolonome ● Probabilități și procese stohastice (vol II).

RELI ȘTEFAN

P.S. Pe cînd acesul liber al studenților, la rafturile de cărți, așa cum se procedează la biblioteca de matematici din cadrul Universității?

ARGUMENT

Florile priceperii

Organizat de Ministerul Energiei Electrice, concursul pe meserii al elevilor liceelor cu profil de energetică din țară, și-a găsit gazdă primitoare laboratoarele moderne de la Liceul industrial nr. 2, din Timișoara. Timp de trei zile, între 13-15 mai, tinerețea, ambiția, îndemnarea și-au dat mâna într-o confruntare a priceperii și măiestriei. Licee din Iași, Constanța, Galați, București, Piatra-Neamț, Ploiești, Deva, Sibiu, Ierlut și-au trimis reprezentanții la această tradițională întrecere a minilor harnice. Încă din prima zi, buna organizare a concursului și-a spus cuvântul, timișorenii fiind la înălțimea ospitalității oamenilor acestor locuri. Proba practică, eliminatoare, a fost piatra de încercare a buneii pregătiri. Rezultatele obținute au arătat că se pot realiza lucruri frumoase numai acolo unde s-a înțeles că doar printr-o simbioză perfectă între teorie și practică se poate face un învățământ modern. Proba teoretică a dus la departajarea concurenților, numărul mare de premii dovedind, încă o dată foarte buna pregătire a concurenților.

Festivitatea de premiere i-a adus în fața publicului pe cei mai talentați viitori energeticieni, care și-au primit răsplata binemeritată a muncii lor concretizată în premii și diplomele înmînate de tovarășa Magdalena Ștefănuț, secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C. 19 premii și 12 mențiuni, adică tot atâtea nume care se vor înscrie cu certitudine printre specialiștii de înaltă clasă din următorii ani, într-o meserie cu largi perspective. Îmbucurătoare este și prezența elevilor timișoreni la acest concurs, prezență însemnând un Premiu I și Premiul special al C.C. al U.T.C. (Tolea Marinaș, cls. XI-a), un premiu III (Liviu Leuce) și o mențiune (Milan Lepoiev), un premiu special al C.C. al U.T.C. pentru rezultate deosebite la proba practică (Lucian Galgotzi) și un Premiu special al organizației U.T.C. de la Centrala electrică Timișoara acordat lui Molin Damaschin.

Fără îndoială, succesul elevilor este și succesul profesorilor care i-au pregătit. Să nu uităm însă că greu în acest drum spre afirmare i-au dus elevii, în continuă lor muncă spre perfecționare. Ce înseamnă acest lucru ocupat la Timișoara? Ne-o spun câțiva laureați:

● Stere Bajdechi — București — „N-a fost ușor nici concursul și nici drumul până la acest loc în care se află nu la capătul unui drum ci la începutul ambițiilor mele, al unui ariș volum de muncă ce mă așteaptă în continuare...”

● Viorel Bătrăș — Galați — „Împart acest rezultat care-mi umple inima de bucurie cu descălii mei, cu școala, cu cei care m-au pregătit. Sunt mîndru că am străbătut țara în diagonală și am reușit să atrag atenția asupra liceului în care învăț”

● Tolea Marinaș — Timișoara — „Crea că numai munca hotărîtă, serioasă, atît teoretică cît și practică, sentimentul că tot ce faci e necesar, util, dorința de a te perfecționa într-o specialitate pe care o îndrăgești sînt cîteva din condițiile care odată îndeplinite te duc spre cele mai înalte trepte ale performanței”

Vis-à-vis de aceste gânduri, reproducem gândurile unui om de la catedră, directorul liceului gazdă, prof. Andrei Hell: „Un sentiment de mîndrie și de bucurie mă încearcă în aceste momente. Fiecare reușită a elevilor noștri este și o reușită a școlii, ne dă sentimentul că ne-am făcut datoria așa cum trebuie. Sigur

că acest concurs cu caracter mai mult stimulatîv va fi urmat în curînd de o competiție și mai serioasă, aceea cu exigențele acestei meserii de mare actualitate, cu viața. Dorim și facem totul ca elevii noștri să ne ofere și atunci numai motive de bucurie și mîndrie” Gînduri care țin loc de alte concluzii.

DANIEL BUMB

Expo

LIUBINCO POPADICI, are 24 de ani, este frezor și pictor. Pasiunea pentru desen i s-a născut în școala generală și a crescut odată cu preocupările, cu neliniștile și întrebările creației generozității. După Școala populară de artă, Liubenco devine membru al Cenaclului artiștilor plastici amatori din Timișoara, iar de curînd este primit în Asociația artiștilor plastici din județ. Popadici coboară din surrealism prin atmosfera picturilor sale. Expoziția deschisă la Salonul de artă plastică al Casei de cultură a studenților vorbește de o a doua perioadă în creația sa. Pinzele expuse, compoziții dinamice, muzicale, lucrate în culori vii, nealterate, sînt expresie unor căutări neliniștite ce izvorăsc din nevoia a ceea ce a definirii personalității artistului.

Împlinirile muncii

Se numește Ana Radulov și este electromecanic S.C.B. la secția C.T.-1 Regionala C.F.R. Timișoara. Și-a ales această meserie numai cu doi ani în urmă, după absolvirea liceului. Teamele cunoștințe dobîndite în liceu și școala postliceală au făcut ca perioada de integrare în munca și viața colectivului 2 S.C.B. să fie foarte scurtă și cu rezultate din cele mai bune. Ana Radulov, ea și alți colegi de-ai ei, la fel de tineri, lucrează într-un important sector feroviar la întreținerea instalațiilor de centralizare electrodinamică, instalații de funcționare cărora depind în mod direct siguranța și regularitatea circulației trenurilor. A fi electromecanic de semnalizare — centralizare și bloc de linie automat înseamnă a munci zi de zi sub cerul liber, înfruntînd canicula sau stropii reci de ploaie, a munci „...pe teren, acolo unde sînt majoritatea instalațiilor” după cum ne mărturisește tovarășul Simion Popovici, șeful districtului Mai înseamnă o meserie unde rebutul nu este admis, cunoaștere și dăruire. Cum ți-ai ales această meserie deloc ușoară? — am întrebat-o pe tinăra muncitoare.

„Nu-i ușoară și de aceea e frumoasă, îmi zice Ana Radulov Cînd am venit aici știam ce voi avea de făcut. Ca să fii electromecanic, o meserie complexă, îți trebuie multe cunoștințe de electrotehnică și electronică. Eu am absolvit un liceu de profil și aceasta m-a ajutat să pătrund mult mai ușor tainele meseriei. În plus, m-am bucurat de tot sprijinul din partea colegilor cu mai multă experiență”

... Dorința de cunoaștere, dragostea pentru meseria aleasă au ajutat-o pe Ana Radulov să-și câștige încrederea colectivului în care s-a format, aici, la școala muncii și a omenei, școala lucrătorilor teroviar. Ascultîndu-i cuvintele în care stăruie frumoasele amintiri ale începutului, gîndurile despre viitor, i-am înțeles bucuria și împlinirea muncii de pînă acum, trăite sincer, adevărat.

DUMITRU OPRÎȘOR
muncitor

Despre o mare familie

La întreprinderea „Textila” din Lugoj, întreprindere cu vechi tradiții (înființată în 1907), eforturile ce se depun pentru realizarea unor produse competitive, apreciate atît în țară cît și peste hotare, sarcinile cu care se confruntă par a fi cu totul obișnuite, comune multor întreprinderi de diverse profiluri: introducerea tehnicii noi, reutilizarea materialelor, pregătirea și asigurarea forței de muncă. Și totuși, aici, intervine o problemă ceva mai aparte, de ordin social, de a cărei bună rezolvare depinde buna funcționare a întreprinderii: ținînd cont că majoritatea personalului întreprinderii îl reprezintă femeile, trebuie asigurată condiții pentru stabilizarea lor în oraș, a posibilității de întemeiere a unor familii. O soluție s-a găsit: s-au construit două întreprinderi a căror activitate implică munca bărbaților. O soluție deosebită bună. Ea însă nu va rezolva cu totul problemele fluctuației forței de muncă. Se pune, în acest sens, problema unei automatizări cît mai pronunțate. Și la I.T.L. problema capătă rezolvare. De exemplu, în hala nouă, o muncitoare lucrează la 10-12 mașini de țesut. Am discutat mult despre tinerii întreprinderii, i-am vizitat la cămine, acolo unde își petrec o bună parte a timpului liber, acolo unde, pentru o mai bună organizare și o cunoaștere reciprocă, fiecare palier reprezintă de fapt un schimb de muncă, lăsînd astfel posibilitatea de a se organiza acțiuni interesante în cadrul colectivului de muncă. Despre tinerii din atelierul pe care îl conduce, cel de țesătorie, mi-a vorbit cu o sinceritate dezarmantă tovarășul Iuhasz Hugo: „Tinerii de azi sînt mai cultivați, cunosc mai multe decît știam noi la vîrsta lor, sau chiar acum. Nu toți au simțit necesar pentru a minui mașinile și utilajele cu pricepere, pentru obținerea întotdeauna a unor produse de calitate. Și este poate vina noastră, a celor vîrstnici că nu ne-am preocupat să-i învățăm. Și mai ales a educatorilor, profesorii din anii de studii sau din lunile de calificare. Teoria înghite încă practica. Mulți tineri par blazați, preferă barurile, localurile, distracțiilor organizate. ... Mai greșim și noi că nu ne interesăm îndeajuns de ei. Am fost la o ședință U.T.C. și cineva mi-a spus că de mult nu a participat cineva mai vîrstnic la o ședință de-a lor”. Am discutat și cu alții: muncitoarea Gyögyi Csaba, inginerii stagiați Ecaterina Răducanu și Viorel Dinescu, încercînd să deschidem dialoguri familiare, trecînd peste rîceala unui convenționalism inutil, construindu-mi o imagine a ceea ce înseamnă marea familie a întreprinderii, cu toate problemele ei, cu speranțele care se pun, totdeauna, în fi.

MIRCEA MOLDOVAN

„Victoria” tinerilor

Mai mult de jumătate din personalul întreprinderii „Victoria” îl constituie tinerii. I-am găsit pe aceștia într-o luptă acerbă cu indicatorii, cu graficele, pentru a realiza exemplar sarcinile ce le revin.

În luna martie a fost atinsă cea mai mare producție din istoria întreprinderii — ne spune Vasilica Dumbravă, secretara organizației U.T.C. pe întreprindere —. Un aport deosebit la această producție revine tinerilor. Au fost analizate și aplicate numeroase inițiative care au venit din partea lor. A fost organizat, cu rezultate foarte bune, un schimb al tineretului, la secția de Mase plastice. Secția Marochinărie este în totalitate o secție a tinerilor. Aici lucrează două echipe care și-au propus să fie exemple de muncă și viață co-

munistă, echipe aflate într-un continuu duel în vederea obținerii de rezultate cît mai bune. Pe lîngă activitatea productivă, tinerii au organizat întreceri sportive, un spectacol al formațiilor artistice din întreprindere”.

Am pătruns în secția de Marochinărie. Stive perfect aliniate, cărucioare încărcate cu produse finite, arată seriozitatea și pasiunea cu care se muncște aici. O tinăra în halat alb, cu o figură de adolescentă, mi se prezintă simplu:

„Mă numesc Maria Koos și sînt mustru doar din 1979. Am dorit să conduc un colectiv disciplinat, bine pregătit profesional. Am reușit acest lucru și mă bucur fiindcă sîntem o secție de bază în care majoritatea produselor sînt destinate exportului. Îmi doresc, în continuare, un colectiv la fel de bun”.

Mă opresc lîngă o tinăra așezată în spatele unei mașini de cusut: „Sînt muncitoare la întreprinderea „Victoria” de 4 ani. Întrecerile pe formații și schimburi due la rezultate din ee în ce mai bune. Alături de colegii mei sîntem angajați la concursul pe echipe, unde vrem să obținem rezultate foarte bune. În cîntea Congresului al XI-lea al U.T.C. am realizat o producție suplimentară de 17.000 lei. Anul acesta s-a deschis un nou teren de sport unde o parte din tinerele secției practică sportul”.

DAVID VALENTIN

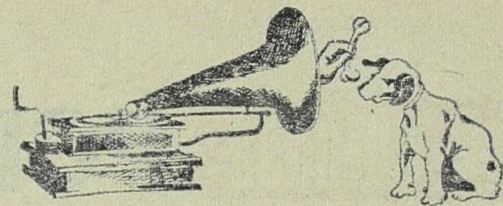
Muncă și măiestrie

Deschisă la 19 mai a.c., expoziția „Să folosim complet și eficient materiile prime și materialele”, aduce în fața opiniei vizitatorilor produse de bună calitate, experiențe, inițiative, propuneri din folosirea optimă a materialelor prime. Întreprinderi de frunte ale economiei timișorene arată cu prisosință că au intrat în pas cu timpul. Este, de fapt, un deziderat impus de documentele de partid. Vizitînd expoziția, îți atrage atenția un stand situat în centrul sălii, bucurîndu-se de un mare interes din partea publicului: standul pregătit de reprezentanții învățămîntului liceal timișorean. Este plăcut să constatăi că și cei mai tineri producători, deosebită în atelierelor-școală și în cadrul practicii didactice, au intrat în acest firesc dialog al inventivității și muncii, cu exigențele timpului. Pe cărțile de vizită ale exponatelor semnează elevii de la liceele UCCEOM, industriale nr. 1, 5, 6, 8, 9, 10, Electrotimiș, Matematică-fizică, Filologie-istorie, Agroindustrial. Iată și cîteva din exponatele care au atras atenția: Cutie de viteze pentru autocamionul SR113, transformator pentru pirogravură, jug cărucior cablu pentru poduri rulante, (produse folosite deja pe piața internă și externă), pardesie adolescenți și haină sport, schelet metalic pentru mobilier școlar.

Cu siguranță că, educați și formați încă de pe băncile școlii în spiritul muncii cu maximum de responsabilitate și randament, sensibilizați la cerințele economiei moderne, părtași la împlinirea lor, acești tineri oferă garanția schimbului de mîine pregătit să preia stafeta de la cei mai în vîrstă. „Această practică productivă în care elevii realizează ceva — ne spune ing. Decebal Nedela de la Liceul industrial nr. 9 — dă sentimentul utilității elevilor. Totodată îi obișnuiește cu specificul vieții de uzină, cu o parte din problemele de producție, pentru ca atunci cînd vor trece pragul din atelierul-școală în această școală a muncii și vieții care este întreprinderea unde vor lucra, să li se pară totul firesc, obișnuit și chiar cunoscut”. Iar acest colț din expoziția amintită nu face decît să se constituie într-un argument la cele spuse de inginerul Nedela, o mostră clară asupra marilor avantaje ale integrării învățămîntului cu cercetarea și producția, la toate nivelele învățămîntului românesc.

D. B.

confruntări

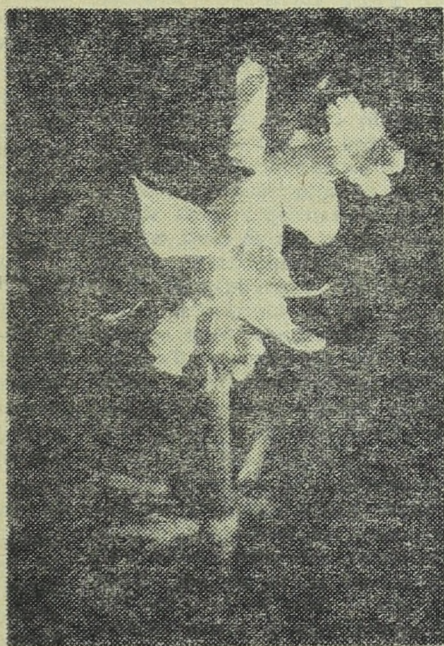
Suferințele tînărului

Costică

Poate am fi trecut pe lângă el fără să-l vedem. Era una dintre acele ființe al căror suflet nu se dezvăluie ușor, dar de care trebuie să te apropii cu răbdare, pe care trebuie să știi cum să le privești. Un pictor ar fi făcut din el subiectul unui tablou de gen... Ar fi fost cojocarul, meșterul în lemn, tractoristul sau morarul...

Așa, însă, l-am găsit, provocați de discuția cu tînărul fotograf, „cooperator frunțos” în stațiunea Buzias, care mărturisea că la el vin să se fotografieze „doar oameni în vîrstă, veniți în stațiune, și mai puțin tineri”, chiar dacă pentru a-i stimula el puse la vedere, pentru reclamă, doar poze cu tineri. Căci, afirma el cu tărie, „stațiunea este pentru cei cu afecțiuni cardio-vasculare și eu nu le doresc tinerilor să vină aici...”. Și, totuși, lângă „Aviabar”-ul, închis la acea dată, aveam să cunoaștem sufletul unui tînăr rătăcit prin stațiune:

— Cum vă numiți? — Costică... — Și mai cum? — Costică Nedelciu... — Sinteți de prin partea locului? — Nu sint

de aici, sint în stațiune aici... — De cît timp? — De trei zile, de la începutul seriei... — Suferiți de inimă? — Aproape că sufăr... — Vreți să vă explicați? — Să mă ce?... — Să-mi spuneți clar, de ce suferiți... — Nu-șlesei ce-mi spuseși... Păi, eu n-am venit la tratament... — Și atunci ce s-a întîmplat? Cum ați ajuns aici? — Cînd am fost la Timișoara, la profesională, m-am îndrăgostit de o fată, de aici. Și am venit acuma aicea ca ș-o văd... — De cînd n-ați mai văzut-o? — Un an am fost după aia în armată, ba nu, un an și jumătate, apoi am lucrat un an și cînd am luat primul concediu am venit aici... Citeodată ne mai și scriam... — Și ați întîlnit-o? — Nu, că eu, cum să vă spun, eram doar în vorbe cu ea și credeam că o să ne luăm și, știți cum se întîmplă, ochii care nu se vede se uită... — Adică, ce vreți să spuneți? — Păi, că s-o luat cu altul, un muzicant dă pe aici... — Și acum cum vă distrați, cum vă petreceți timpul? — Nu, că acuma nu mă distrez, mă doare inima după ea și nu mi-ar strica un tratament... Acum mă plimb prin stațiune și cînd văd cum înmugurește natura îmi vine așa, nu știu cum, cînd să mă iau cu miinile de cap, cînd să sar în sus de bucurie... — Cînd să-riți în sus de bucurie, la ce vă gîndiți? — La tinerețe și mă gîndesc că oi găsi și alte fete... — Stați tot concediul aici? — Mai stau vreo săptămînă, după aia mă duc acasă... — Unde acasă? — Acasă la mine-n Gorj. — Ce v-a plăcut mai mult la Buzias, deși v-a adus numai tristețe? — Păi, nu că acum mă duc la Timișoara, adică peste o săptămînă, pentru două-trei zile, mă întîlnesc

cu unii colegi, poate fac și eu seuralul și fac o facultate, că nu sint eu prea bătrîn și-s ambițios, dau diferență... — La ce facultate? — La agronomie căci aș vrea tare mult să mă-ntorc iarăși în sat la noi... — Apropo, la Timișoara ce v-a plăcut cel mai mult? — E mult verde, mai ales primăvara, oameni buni, fete multe... e bine.

Ce să-i faci, nea Costică, așa e viața, are și ușor și greu... așa e viața!...

GHEORGHE CRISAN

Pretindeau că sint comune

Magazinul „Bega”. Viața, oamenii lui! Animația, freneticul furnicar omenesc — mereu grăbit, aproape de nervozitate! Fiecare vrea să cumpere ceva: „saboși 42”, „o rochie de vară...”, „ce produse cosmetice noi ați primit?...”, „ceva modern aveți?...”, etc și cite și mai cite, adică toate cite se găsesc la cele 5 niveluri ale marelui magazin. Și tuturor acestor lămuriri și nelămuriri le sint datoare cu răspunsuri fetele de la teighea. Cine sint ele? Ce gîndesc? Ce le place și ce nu? Nimeni nu cred că și-a pus întrebarea asta intrînd în magazin.

„Cînd vin aici, de multe ori am impresia că sint niște păsări călătoare oprite pentru cîteva clipe de refacere pe insula noastră, ca apoi să... (și-mi arată cu mîna un fel de unduire a apei). Ai putea să zici, la prima vedere că viața aceasta e lipsită de evenimente, dar, tocmai ei, clienții, vin să ne demonstreze că nu. La urma urmei, fiecare din ei e un eveniment. E curios, dacă urmărești, să sesizezi că de exemplu costumul acesta care-i place mult, din ochi, parcă rugător, îi cere să-i confirme că ești de acord cu el și atunci cumpărătorul e încîntat. Acesta e un fapt mărunt, dar totuși un eveniment care colorează cele opt ore de muncă și care-ți face timpul mai interesant” (Monica Feurdan).

Se apropie amiaza, furnicarul pare din ce în ce mai nervos, mai grăbit... În schimb ele, „marea poartă între industrie și marele consumator” (Mariana Soica), trebuie să-și păstreze calmul, amabilitatea, zîmbetul pe față. În rest...

Da, în rest „vom fi la fel de tinere, de bucuroase că trăim și vom învăța să fim la idealurile noastre, chiar dacă uneori nu sint așa de mari, dar sint prezente, iar pentru mine sint legate de cei doi copii”, și chiar dacă, nu-i așa Ana-Lucia Roșu, Virginia Botoca, odată vă văsați studente!

Eram nedumerit pentru o clipă și am simțit nevoia să părăsesc acest loc. Nehotărîrii și ezitării, mele i s-au oferit un zîmbet. Poate de circumstanță, profesional. Fata avea părul lung, prins cu o cordeluță școlărească, ochii vulturoși și un contur plăcut al buzelor ușor sîdfesate: „Unde-am învățat să zîmbesc? Da, cred că da, privindu-mă în oglindă”. Și mă lasă să-i admir zîmbetul acela plăcut, vorbindu-mi despre munca ei, evitînd curiozitatea unor „gură-cască” ce se strînseseră să vadă ce marfă se vinde acolo. „Ne plac și nouă discotecile, și concertele, și excursiile... să ni se facă curte (hm!) dar părerea mea e că noi, toate tinerele de aici sintem atît de comune. Comune în evenimente, în felul de a fi, și asta în primul rînd fiindcă avem ceva comun și de preț: tinerețea”. Interlocutoarea mea a refuzat să-mi dea numele. Putea să fie oricare din acele fete „comune”. Doar inițialele, asemenea unei monograme pe o batistă primitivă ca o amintire. Am reușit, totuși, să aflu că se numeau Rodica Pirvu, Maria Meszarta, Ancuța Amuța, Rita Cojocar, că se gîndeau să termine seuralul, că își doresc să reușească în viață și că își doresc puțin timp liber, să citească romane de dragoste. De fapt, într-un fel ca toți tinerii patriei, cîstit și frumos, onorînd munca și iubind tinerețea.

IOAN BUHOȘ

De ce fumați?

În lumea de azi obiceiul de a fuma a ajuns o adevărată epidemie socială cu implicații serioase, de o veridicitate nîndoielnică asupra stării de sănătate a populației. Cu ajutorul plin de amabilitate și competență a tov. conf. dr. Grigore Moise, de la catedra de Științe sociale a I.M.T., ne permitem să facem și noi o pledoarie argumentată împotriva tabagismului. Nu avem pretenția de a zguduî rațiunea fumătorilor înveterați, dar am fi mulțumiți dacă am reuși să aprîndem o scînteie în întunericul ignoranței sau al neștiinței, o scînteie care ar putea produce la timp explozia de... rațiune și voință.

● De ce fumați? — Iată o întrebare care pîntește tocmai esența rîului și iată cîteva răspunsuri din cadrul unei anchete recent întreprinse: „Imi place”, „Nu știu”, „M-am obișnuit...”, „Sint nevoia...”, „...mă relaxează mai ales cînd studiez...”, „Majoritatea colegilor mei fumează...”, „și medicul meu fumează și el nu m-a întrebât așa ceva...”, „tata fumează...”, „Nu pot creaa altfel...”. E clar că motivația de fond, lipsa de voință, necunoașterea reversului neplăcut al acestei plăceri facile, se ascunde în răspunsuri sub manta subiectivismului, naivității, nesincerității.

● Este într-adevăr tutunul un pericol pentru sănătate? De-a lungul timpului părerile au fost împărțite, dar absolut în concordanță cu gradul de civilizație al epocii, cu nivelul de cunoștințe despre sănătate și boală al populației. Mercearii lui Columb au auzit că tutunul apără împotriva ciumei venerice (sifilisul) și au adus planta în Europa. Regina Franței își trata durerile de cap cu „tabagos”. Se spunea că tutunul „limpezește vederea, întînereste creierul și înveselește inima”. De atunci omenirea a evoluat sub lumina binefăcătoare a științei dar au evoluat și formele de prezentare ale tutunului. Răul a parcurs secole în care mintea omenescă cucerea treptat natura și a ajuns pînă în zilele noastre purtînd o varietate de nume, de la Mărășești pînă la Kent. Țigările au arome pentru toate gusturile, completează de minune gustul cafelei.

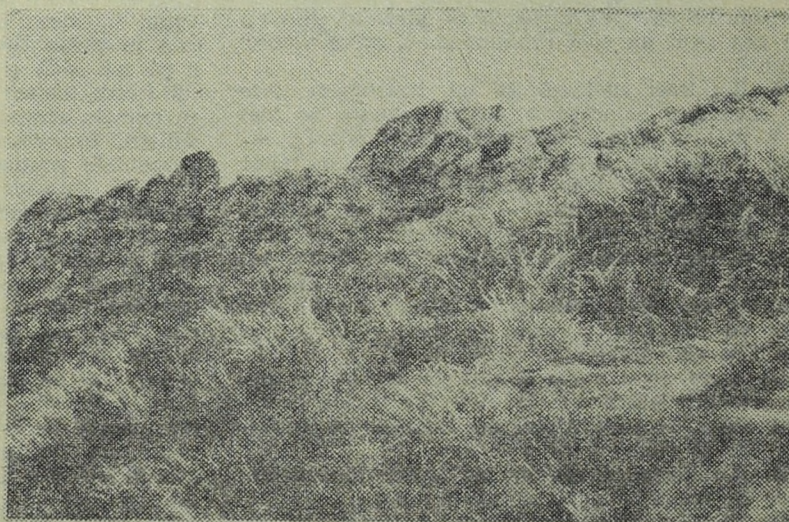
Țigara a intrat în cotidianul omului, fără deosebire de vîrstă și sex. Se vînd țigări și la Spitalul județean, circa 30 pachete pe zi (cum ne mărturisea gestonara Maria Păsărică). Între a-

mintirile plăcute ale vieții de elev, una dintre cele mai interesante este aceea de a fi fumător pe ascuns pe coridoare sau în WC-ul școlii. Căci în sală sau eventual pe coridor numai profesorii pot să fumeze legal.

● Adevărata culoare a cameleonului. În timpul fumatului unei țigări pătrund în plămîni aproximativ 100 cm cubi de fum. Iar după un pachet volumul ajunge la 7,2 metri cubi. Fumul aduce în plămîni circa 1.500 de substanțe, dintre care majoritatea dăunătoare organismului. Una dintre ele este nicotina, care după efectul inițial de înviorare își arată adevărata față de otrăvă puternică. Dacă apropii de ciocul unei vrăbii un bețisor înmuiat în nicotină, o treci urgent în ciclul azotului. O picătură de nicotină omoară patru iepuri sau un cîine. Șapte picături omoară un cal. Cum însă nimeni nu are de gînd să folosească nicotina în acest fel, nu cred că e necesar să o aplicăm nici asupra omului. Fără a intra în probleme de fiziopatologie, morfopatologie sau în sfera atît de întînsă a proceselor prin care țigara acționează asupra organismului, nu putem să nu atragem atenția asupra efectelor acestui prost obicei: apare întîi o iritație la nivel bronșic care determină o primă reacție neplăcută: tusea și expectorația, a doua după varietate cu totul personale. Răul progresează și se instalează, bronșita tabagică devine între timp bronșită cronică obstructivă. De această bronșită fumătorii înveterați pot scăpa făcînd... cancer bronhopulmonar, de care au șanse să scape definitiv. Adeseori drumul acesta are și numeroase ocolșuri: scleroză pulmonară, hipertensiune arterială, ictarea funcțiilor nervoase, tromboze și accidente cerebrale etc., dar care toate duc în final la scurtarea vieții, la agravarea sau recidivarea unor boli existente sau la intersecția cu drumul fatidic al cancerului bronhopulmonar.

Poate cuvintele noastre nu sint suficiente de convingătoare și credem că nici dacă v-am fi prezentat statistici serioase, forța lor de penetrație spre conștiința fumătorilor n-ar spori prea mult. Nu puteți rămîne însă pasivi în fața unor adevăruri pe care le veți observa sau le veți trăi pe propria piele cînd momentul adevărului va fi trist...

DANIEL BUMB

Participă : Rodica Bărbat, Viorel Boldureanu, Eugen Bunaru, Valeriu Drumeș, Petru Ilieșu, Constantin Mărăscu, Ion Monoran, Marius Morariu și Daniel Vighi.

DANIEL VIGHI: Dezbateră pe care o încercăm își propune, prin chiar tematica ei (discutarea poeziei tinere în context național) o ilustrare, să-i spunem, **sinecdotică** (partea putând ilumina în specificitatea ei, **intregul**), cuprinderea teoretică și aplicativă a fenomenului poetic tînăr. Propun să începem prin discutarea conceptelor, atît de des uzitate și uzate, de „generație”, „noul val”, „grupare tînără” ș.a.m.d.

RODICA BĂRBAT: Personal, sint de acord că există o generație din punct de vedere al vârstei spirituale și că este dificil de dovedit acum. Oricum, o generație spirituală de poeți presupune câteva trăsături comune, distinctive, chiar ale aceleiași generații față de o altă generație. Mă întreb însă dacă nu e vorba despre o generație din punct de vedere al vârstei biologice și îmi răspund că nu, iar dacă nu, atunci ne aflăm cel puțin într-un moment interesant, simptomatic. Ne-am obișnuit prin a spune pînă nu demult (nu demult însemnînd totuși cîtiva ani), că generația poezilor interbelici, presupune luarea ca punct de referință, să zicem, a unui moment mare în timp istoric, extrem de contorsionat. Mai tîrziu ne-am obișnuit (și a devenit o formulă consacrată) să vorbim de **generația lui Nichita Stănescu sau a lui Adrian Păunescu**. Oare nu a devenit simptomatic chiar modul în care am început să numim și să raportăm o generație de poeți? Spunînd generație ne gîndim la o constelație de poeți care au aderat, curios lucru, doar la o formulă stilistică, a lui N. S. sau a altuia, a unui poet reprezentativ pentru acel moment. Acești poeți pe care ne-am obișnuit să-i încadrăm astfel, ulterior au început să se dezvolte pe o arie totuși proprie, adică chiar dacă au acceptat această formulă stilistică, teoretică, au făcut-o pentru că simțeau în ea partea aceea de inovație care, fără îndoială, o aducea, dar ei au evoluat pe o cale proprie pe care ar fi ajuns chiar dacă, îndrăznesc să spun nu ar fi fost poetul mai sus numit.

Revenind într-un plan foarte apropiat, la poezii tineri de azi, la ideea de generație, simt că ne lipsește un punct de reper. Dacă pentru altă generație erau valabile legăturile date de aceeași vîrstă spirituală, în cazul așa-zisei noi generații mi se pare că nici din punctul de vedere al vîrstei spirituale foarte tinerii poeți nu aparțin aceleiași generații. Spun aceasta pentru că prea devreme și prea de tot, uneori, s-au rupt câteva legături care ar fi trebuit să rămînă pînă la capăt și să-i lege. Mai precis, prea devreme au apărut în scrisul lor niște semne care-i izolează, nu numai în contextul temporal, dar chiar și raportat la un context, cum s-a spus, pentru literatura națională. Mi-ar fi greu să numesc 5-6 poeți, cel mult 10 care să intre într-o generație. Probabil peste un deceniu întrebarea, nedumerirea mea, va primi un răspuns sau, poate, nu va primi. Poate că ar fi mai bine în acest ultim caz să definim situația poeziei contemporane în care poetul ca individualitate este mereu preocupat să și-o apere, să și-o păstreze.

VIORIEL BOLDUREANU: Rodica Bărbat a abordat cuprinzător conceptul de generație. Mi se pare însă că acest concept este practicat la marginile teritoriului literar, cu un anumit uz extra-literar. Bunăoară, este folosit uneori pentru ca cineva să se pronunțe despre un poet și să-l eticheteze, să-l situeze fie într-o constelație favorabilă, fie în afara ei pentru ca să-l mai întîrzie, să-i domolească drumul spre debut, spre afirmare.

R. B.: Greșește, deci, critica?
D. V.: Mai degrabă, critica își construiește un instrument cu care încearcă să plaseze într-un fel sau altul un poet relaționîndu-l, adică valorizîndu-l.

R. B.: Deci apelează la un instrument care se dovedește neîncăpător pentru situația de fapt.

V. B.: Și atunci, unii poeți tineri aderă extrem de deschis la ideea de generație, iar alții poeți le repugnă ideea co-participării la o generație numită și descrisă — nu neapărat unilateral, dar oricum parțial — și desemnată de către critica literară prin 2-3 înălțimi. Nu-i foarte diferent că o parte din poeți aderă la o generație, iar alții nu. Tuturor le strică acest lucru, deși nu neapărat în sine creației, ci în ieșirea din sine spre public.

De unde acest concept care ar trebui cel puțin să oglindească un fenomen de istorie literară? Sigur, el pare destul de inofensiv și domestic, dar în realitate nu este așa.

R. B.: Poate că nevoia de ordine a criticului face ca acesta să-i așeze într-o familie...

D. V.: ... Din perspectiva personalității artistice, să zicem că am putea vedea generația. Cineva spunea că generația, dacă există, este făcută sau să fie survolată sau să cazi în ea, să te

nivelezi. Cred, însă că personalitatea își caută în primul rînd unicitatea.

R. B.: La, dar nu cred că reacția unui Barbu sau Blaga ar fi fost așijderea. Boldureanu spunea că unora le repugnă această situație...

PETRU ILIEȘU: Un prim amendament l-aș lega de permanentele contabilizări ale autorilor, fiecare critic construindu-și o proprie scară de nume în funcție de ceea ce îi este mai la îndemînă, ori în funcție de afinitățile sale cu poezia unuia sau altuia dintre tinerii așa numitului „nou val”. Această multitudine de „constatări” se aștern în paginile diverselor gazete literare și la un anumit moment nu mai știi care dintre ei a intuit adevăratele valori și în special — adevărata ordine a valorilor. **Sintem la un campionat de box să facem galerie, pariuri, clasamente?** Dacă repetăm cu fiecare ocazie: „valorile se sedimentează în timp”, de ce nu avem puterea să renunțăm la impulsuri de „partizanat” și să enumerăm autorii (dacă tot simțim nevoia să o facem) într-o **ordine alfabetică sau cronologică**, ordine pe care o practică toate antologiile care „se respectă”. Este evident că se poate face distincție între un nivel superior de a gîndi și de a face poezie și, un nivel-trecere (mai imperfect și mai discutabil). Dar

atunci cînd ne referim la autori în care credem „tare”, ar fi foarte corect din partea noastră să-i scutim de intercalări în jenante clasamente. O ordine alfabetică sau cronologică nu afectează (sint sigur) cu nimic alcătuirea unei imagini ample și exacte despre momentul poeziei actuale.

EUGEN BUNARU: Aș interveni cu o observație, în ideea că, dincolo de polemica declanșată în presa literară (polemică ce ne-a adunat și pe noi aici) și dincolo de diverse criterii de clasificare, chiar de subsumare a unor formule în numele acestei noi generații (termeni tot mai-a-sediați), important este că avem de-a face cu o realitate poetică ce se afirmă cu obstinație. Cred că într-adevăr se ajunge la o falsă problemă din momentul în care, probabil prin alimentarea unui exces sau a altuia din partea criticii, se teoretizează în sine; eu zic că e vorba de o nouă poezie în măsura în care ea este contestată față de poezia de pînă în acest moment. Oricum, ea nu se poate pune sub semnul omisiunii... Și aici cred că ar fi interesant să vedem în ce măsură acest nou fenomen poetic care — totuși — se revendică prin cel puțin, cîteva nume de certă promisiune (un **Emil Hurezeanu**, un **Traian T. Coșovei**, etc.; nu m-am oprit la cei din Timișoara din motive lesne de înțeles) deci să vedem măsura în care această relansare a poeziei propune un „ce” nou și fertil față de, bunăoară, generația lui Nichita Stănescu.

Făcea o observație **Ioan Buduca** în **Orizont**,

după care poezia generației N.S. era o poezie a realului însetat de spirit, pe cînd poezia nouă propune formula spiritului însetat de real. Cred că poate fi un punct de pornire în discuție. Părerea mea e că, totuși, „evoluția”, dacă poate fi numită astfel, vizează îndeosebi aspecte de tehnică și de limbaj; tot aici însă, și reversul: în ce măsură numai recuzita la care se recurge poate fi un element de rezistență?

R. B.: De aceea nu e totuși vorba de o familie spirituală, fiecare poet luat ca individualitate are convingerea și conștiința că el aduce ceva nou și fiecare în parte prin ceea ce face, are convingerea că el contestă ceea ce a scris imediat lingă el **celălalt**. E un pericol nemaipomenit. Acesta e un semn bun, dar și rău.

E. B.: Să fim aplicativi... să vedem în ce măsură poezia din această parte a țării aduce un suflu nou și ea l-a adus, dar abia recent a fost prizată cu mai multă... seriozitate; m-aș gîndi, fiindcă-l am în față, la **Ion Monoran**, care a stîrnit reacții și comentarii dintre cele mai contradictorii, chiar între membrii cenaclului **Pavel Dan**. Cred, cu riscul inerent, că dacă Monoran, ar avea audiența respectivă și pe plan național, ar putea fi un nume de referință; mă gîndesc că ceea ce i se reproșează, de a fi pus în paranteză poezia tradițională, clasică, poate fi mai mult sau mai puțin important pentru noi; pozitiv este că Monoran a asimilat creator experiența unei poezii moderne, de bună factură. Textele lui o dovedesc...

V. B.: ... mai ales sub aspectul tehnicii.

ION MONORAN: Fiind vorba de tehnică, vreau să spun și eu ceva despre ideea de grupare **întru re-tehnicizare**. Pornim, în general, de la construcția poemului, în care, în primul rînd, ne interesează relația conținut-formă. În momentul în care în această relație se observă mutații, cred că putem vorbi de o generație, în sensul că se renunță la statutul de provincie pedagogică a unui Maestru, sau a unei mișcări. Tinerii nu mai acceptă acest statut mimetic. A fost o perioadă cu multe cărți în care maestrul (sau virfurile) erau pastiași foarte „frumos”, foarte inteligent ș.a.m.d., dar acum cred că generația anterioară a început să intre în criză, ea e evitată și raportările cred, se fac mai mult la generația **Geo Dumitrescu, Tonegaru, Stelaru**. Pe de altă parte, traducerea, dintre care unele de foarte bună calitate și din autori esențiali, au avut o influență decisivă asupra „noului val”.

Mă voi referi în continuare la articolul publicat de Petru Ilieșu în revista **Dialog**. Mi s-a părut deosebit de interesant, iar termenul de neomanierism perfect afișabil deasupra noului val; o continuare prin liniaritate și, în același timp, un sincronism cu poezia care se face în alte părți (fără poezia franceză care a intrat în criză). De aici, poate și ezitarea unora, să zicem a criticilor, de a vorbi despre o nouă generație. Pe plan intern este o nouă generație; ruptura s-a produs, chiar dacă nu sută la sută, deși nu putem să vorbim de o nouă generație pe plan european. Nici la Nichita Stănescu nu s-a putut vorbi. Revenind la **Geo Dumitrescu**, același sincronism cu poezia europeană, deși, acum, supra-realismul lui e mai șters. Cred că momentul cheie va fi atunci cînd „sursele” se vor epuiza. Mi-e teamă că pînă atunci vom reuși să scoatem vreo 4-5 cărți, se va termina cu noi și cu adevărat o nouă generație se va ivi...

VALERIU DRUMEȘ: ... adevărata nouă generație...

I. M.: ... T.T. Coșovei spunea că se așteaptă cam prin 2.000-2.010 la un nou val... Cit despre traduceri, de multe ori sint din autori esențiali, dar, prost făcute. Trebuie să avem curajul să încredințăm unor tineri, traduceri din poeți, să zicem, de ultimă oră, pentru a depăși sincronismul...

P. I.: Ceea ce se practică acum în poezie, este în fapt reluarea unor „metode poetice” cu noi resurse și pe un nou fundal. **Schimbarea**, ruptura (termen pe care-l văd rezistînd în discuție numai atunci cînd se referă la o ruptură de corpul poeziei practicate între anii 60-75) deci noua orientare se manifestă nu atît în tehnică, în tematică, ci la **nivelul unei noi „stări de conștiință”**. Se reiau acum (lansîndu-se de cei care scapă din vedere fenomene similare în literatura sec. XX, ca date drept produsul ultimei ore), elemente din experiența poetică interbelică și se cunoaște (printr-o revendicare firească a unui moment trecut cu vederea și prost înțeles) dinamismul și implicațiile poeziei Beat. Din alt unghi, de la **Ulisse** a lui **Ilarie Voronca** (textul integral — apărut în 1918) la **Tonegaru** — în zonele în care atinge mișcarea cotidianului, a faptului „divers” (în sensul de banal, în sensul de „comun și aparent fără însemnătate”, vezi **Ploaia**, deci — tematică la **Ezra Pound** și **T.S. Eliott** (poeți fără de care nu-mi pot imagina nici o discuție referitoare la poezia „de acum”) poeți pe care dacă ar fi să-i amintim și numai pentru inovațiile lor formale, pentru posibilitățile extraordinare pe care le-au deschis în dirijarea fluxului tematic

în poem; la poezia Beat, frondă a poeziei privi... poezia story-ului (una... ultimul timp), a biog... timp de conștiință etc... de un Allen Ginsberg... un W. Burroughs... în... imaginii — suprareali... a acestor modalități o... fuzie în celelalte. Rep... dică la nivelul conștiinței și mediului. Aici înt... Neomanierismul ar va... „manierism”, cu alte... mului pentru el, pleda... rînd.

R. B.: Termenul e d... poezie. Dacă faci din... poeziei atunci nu e dec...

D. V.: Este o cri... tic și este o poezie ariz...

P. I.: Se vorbește de... un nou sistem de a... chiar, unul dintre critici... „noului val”, spunea... liza noastră cuvinte c... Este absurd să voim... critică nouă epatînd... în exprimare pe măs... Și asta, dar nu în p... dacă ținem neapărat... stării de conștiință... nașterea poemului, și... poetice (și ea „la zi”... unde trebuie, pentru... blul de semnificații... recucerire a unui ter... asimilat (aproape pier... cucerire care însă fr... atitudine literară...

Impostura pîndeste... fidie. Ușor poate „prie... atmosfera „ultimei o... infirmă valori, desco... mână cu ceea ce face... să și acopere urmele... imitație, de cele mai... numai și numai „sub... rute în ultimul timp... epuizate și deci... Este eronată și restr... la autori foarte tineri... „nu sint ca toate cel... pe niște colaci de s... reprezentativă decît... „generația” revendică... tocmai cucerit (de ex... toni a lui Dorin Tuc... la prima sau secund... o bază „de generație... atare politica editoria... o multitudine de fap... ei foarte sigur cu car... de a fi publicat și c... este cea mai importa... exact atît publicul sp... cît și pe inșiși auto... de a-și alege drumul... și afinitățile lor.

R. B.: Crezi în „n...

P. I.: În ceea ce mi... lansate a „noului val... a situații „în bloc”... această atitudine ca...

facă o breșă și să obțină spațiu în atenția redactorilor revistelor (ce preferă în genere „valorile așezate”) și a editurilor, care, e trist însă, se conduc după raționamente de cele mai multe ori vitrege tinerilor poeți.

R. B.: Și crezi că noul val și-a asimilat pe deplin o cultură din poezia română și a trebuit să meargă în mod fatal pe alte arii geografice? De ce?

P. I.: Asta e doar o primenire.

R. B.: Până mai ieri poeții tineri au fost saturați de poezia română și au apelat la arii foarte îndepărtate de spiritualitatea noastră. Se uită de Argezi sau Blaga?

V. B.: Cred că Ilieșu a găsit un termen care e suficient de cuprinzător, neomanierismul. Cum s-a ajuns atât de departe, pe alte arii geografice? Tocmai prin tendința de practicare a noului.

R. B.: Era o criză a sensibilității nu numai a limbajului poetic.

V. B.: Era o criză de sensibilitate din care nu se putea ieși decât printr-o realitate oglindită de neomanierism. Problema exprimării noului este atât de mare încât nu rămîne nicicum în domeniul esteticului, ci mai degrabă în cel al sociologiei succesului. Tendința de a prinde noul cu orice preț pornind de la asimilarea cărților rare și pastişarea lor, a dus, într-adevăr la o anumită inflație de poezie care apoi a trebuit să se claseze.

În urmă cu 2-3 ani susțineam în discuțiile din cadrul cenei lui **Pavel Dan** că fiecare tînar care scrie poezie are impresia că este unic. În realitate tocmai din această situație puțin grandomană, nu observă că se află într-un plafon comun. Mulți dintre colegii mei de facultate au ajuns astfel la manierism, dar nu în sensul estetic.

Pentru orice demers logic asupra unui fenomen se pune problema unei foarte subtile dialectici nou-valoare. Este imposibil să vorbim despre o construcție care intră în sfera esteticului și să ne limităm numai la ceea ce aduce nou. Există o probabilitate mult mai mare de apariție a noului față de ceea ce se consideră valid din punct de vedere axiologic în teritoriul intern al esteticului. Și n-ar fi exclus ca noul val să fie numai o etapă în vederea unei noi experiențe, dar oare se va mulțumi numai cu acest merit?

I. M.: În orice caz nu se va trece așa curînd la o nouă experiență. Cel puțin 10-20 de ani...

V. B.: Nu este important cînd. Nu se poate contesta însă că sînt mulți poeți tineri foarte talentați. Cîndva orice generație se constituie pe baza unei platforme-program de ordin estetic, sau exista cel puțin o orientare, un sistem de orientatori în care excelau personalitățile. Or, generația aceasta care se definește în primul rînd prin talent și încredere exagerată în talentul său, nu se poate defini decît prin tendințe. Și aceste tendințe vizează teritorii îndepărtate geografic, adică într-o geografie artistică. Tendințele sînt foarte disparate, iar criticii încearcă să definească generația prin 2-3 tendințe care lor li se par mai izbutite. Este greu de analizat în acest context tendințele. Că sînt buni ei ca poeți, iar este greu de apreciat. De la talent și pînă la o experiență deplină mai este ceva. Nu degeaba spunea Ilieșu despre experiența pe care o va face un critic pe care noi îl iubim mai mult sau mai puțin. El dorește să ne aducă la o anumită situație, să calchiem și noi ceva din sociologia succesului de public. Or, sistemul care consacră la noi un poet nu poate să ducă la furorii în ceea ce privește sociologia succesului, oricit ar vrea să spună cineva că poezia scrisă la Ceneclul de luni a dat tonul vital...

CONSTANTIN MĂRĂSCU: Nu știu cit de mult ar trebui să ne supere că sînt mai multe grupări ale tinerilor poeți, sau că una sau alta din ele își arogă dreptul primordialității, poate că mai mult ar trebui să ne intereseze cum să reușim să unificăm tendințele pentru a ieși o poezie fără precedent.

MARIUS MORARIU: Nu cred că se poate vorbi de o generație, pentru că ea presupune o aliniere, (în sensul constructiv al termenului), o comunitate ideatică ceea ce nu există deocamdată. O generație înseamnă în primul rînd potenta reciprocă (dar nu standardizare!). Generația poate echivala cu o treaptă, care este în prezent prea mult teoretizată (și cit de labil!) fără a fi „escaladată” concret.

E. B.: E interesant de revenit asupra talentului care, spunea Boldureanu ar caracteriza această etapă a poeziei tinere. Noțiunea de talent suferă o mutație. Accepțiunea în care s-a ajuns să fie privit talentul în conjunctura poetică actuală, pare a nu mai fi pusă la semn de egalitate cu ceea ce a însemnat talentul cu 3-4 decenii în urmă. Se teoretizează și la întîlnirea cu ceneclul **Amfiteatru** faptul că talentul se subordonează tot mai mult fenomenului de inteligență poetică. Oricum mi se pare un mod interesant, o viziune psihologică acut modernă de-a înțelege actul creator.

P. I.: În orice caz talentul nu poate sta în altă parte decît lingă cultură.

E. B.: Sîntem în momentul în care totuși ne apropiem de un aspect al crizei. În ce măsură este valoare — care să se susțină în poezie — această inteligență poetică? Mă gîndesc tot la T.T. Coșovei care prin volumul său a stîrnit senzație.

V. D.: Eu am crezut că toată problematica discuției în substanța ei de pînă acum se reduce la o singură concluzie: că valoarea artei nu este o consecință a actualității ei, ci invers actualitatea artei este rezultatul substanței axiologice. Aș vrea să revin la probleme mult mai concrete. Această masă rotundă ar putea fi un probabil ecou al dezbaterei pe care a făcut-o ceneclul **Orizont** unde s-a produs dacă nu o ignorare, atunci o escamotare a fenomenului poetic ce nu gravitează în jurul ceneclului **Orizont**, limitîndu-se și trunchiindu-se sfera discuțiilor. S-a încercat acolo întocmirea unui bilanț, a unui clament, terribile dictum, a autorilor cu volume, fără a se intra în miezul problematicii prin a se arăta că mulți din cei citați sînt tributari unor tipare și clișee consumate, care frizează prin excesiva vehiculare și epigonismul cras. Or, poezia de azi, dacă se vrea cu tot dinadinsul actuală sau „modernă”, trebuie să depășească condiția estetizantă în favoarea unor deschideri mai ample spre universul sufletesc al semenilor, căci literatura singură, literatura pentru literatură nu servește la nimic. L-aș cita chiar pe **Ernesto Cardenal** și nu e primul care spune acest lucru. Din păcate, azi nu se discernă clar mutația care s-a produs în concepția despre poezie care satisface tot mai puțin ca limbaj reprezentativ și promovează în schimb poezia ca instrument practic de transformare a lumii.

Tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a subliniat în nenumărate ocazii faptul că **arta pentru artă, floricelele artistice nu servesc nimănui și pledează în favoarea unei arte realiste** în sensul cel mai nobil al cuvîntului care să oglindească universul spiritual al omului cu bucuriile, năzuințele și idealurile lui, dar și frămîntările și neîmplinirile lui. Eu consider că aceste deziderate axiologice se regăsesc în creația multor membri ai ceneclului **Pavel Dan**. Acest ceneclu și-a creat un profil spiritual distinct în creația Timișoarei cu merite incontestabile, dar și cu limite pe care voi încerca să le punctez în continuare. Prin membrii săi a produs o superioară și gravă emulație creatoare în creația literară a orașului. Aș putea cita într-o ordine absolut întîmplătoare: **Ion Monoran, Mircea Bîrsilă, Adrian Derlea, Gheorghe Pruncuț, Rodian Constantin, Marius Morariu, Marcel Sămăntă, Eugen Bunaru, Gabriel Mehădia**.

Consider totodată că s-ar fi putut face mai mult pentru afirmarea ceneclului ca grupare spirituală originală, aptă de dialog cultural fertil, dacă nu prin altceva, atunci prin **antologia colectivă programată de multă vreme**. Oricum acest proiect rămîne un proiect eșuat și va lăsa nostalgia dulce-amară după zăpezile de altădată. S-ar cuveni de asemenea o mai rodnică colaborare, o atragere a unor cadre universitare și, mă gîndesc la **Rodica Bîrbaț, Livius Ciocîrlie, Marcel Pop-Cornîș, Viorel Boldureanu**, dar cred că o eștigare a adeziunii acestor personalități nu se poate face decît cu condiția de a-i convinge că merită să participe la dezbaterile ceneclului nostru. Aceasta nu se va putea realiza decît renunțînd la orgoliile filistine, recunoscînd și apreciînd valoarea celorlalți, fără de care totul se spulberă în vînt, căci în fond este loc pentru toți sub soare și deci să ne bucurăm de razele lui.

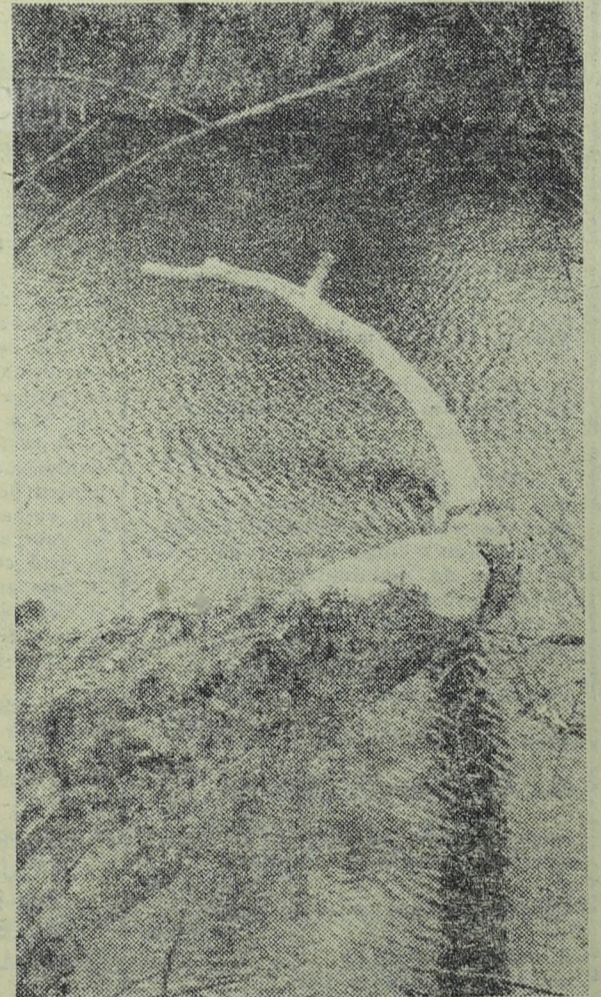
M. M.: O completare la ceea ce am spus. Pomenisem de o criză, mi se pare că această criză vine dinăuntru noului val. E o criză de suprapopulare a unor zone convențional poetice, a unor limite moștenite din altă epocă literară. Cu toate tendințele actuale cită vreme nu se vor defini niște limite mai largi pentru a îmbrăca necesitățile estetice actuale nu se poate vorbi de o generație.

R. B.: Am dat un articol la **Orizont** în legătură cu participarea ceneclului **Pavel Dan** la viața literară a orașului și sperăm să apară. Poate că e momentul acum, să trecem și să stabilim în doar cîteva cazuri, prin ce anume se caracterizează tînarul val de poezie de la Timișoara, prin ce anume rămîne reprezentativ ceneclul **Pavel Dan**, cîțiva membri ai lui, și în al doilea rînd despre colaborarea în viitor cu anumite redacții literare.

Mai întii, cred că poeții de la Timișoara au cîteva trăsături esențiale. Printre acestea unele comune în poezia tînară românească: **invazia această a culturii**, care este un fapt admis și nu numai admis, dar care poate fi detectat nu numai cu instrumentele de demers critic, dar și în general vorbind. Apoi, o **acută sensibilitate și vis-à-vis de ceea ce spunea Boldureanu vorbind despre talent, talentul este astăzi, se pare, deci, o inteligență poetică**, dar oricum aceasta derivă dintr-o acută sensibilitate, căci altfel dacă facem o relație, cei trei termeni trebuie menținuți cel puțin la același nivel, atunci această sensibilitate explică talentul generației tinere de poeți. Un al treilea semn distinctiv, de data aceasta mă refer la poezia de la Timișoara, aproape toți poeții care scriu în acest grup (iată că am folosit și eu termenul!) au conștiința aproape uneori ostentativă, că **pot înfrunta destinul poeziei uneori cumplit de complicat**. De aici sentimentul că ei pot merge și de unul singur, convingerea că nu aparțin de fapt unei generații. Acestea ar fi trăsăturile care-i caracterizează în general vorbind. Și acum, în ce mod cei care reprezintă acest grup de tineri poeți de la Timișoara se înscriu aici și prin ce anume. Iată, la **Petru Ilieșu, Ion Monoran, Adrian Derlea, Marius Morariu** și la alții apar o serie de trăsături care-i unesc: **dezabuzarea, o ușoară dezabuzare melancolică, poezia aceasta a obiectelor, care revine cu ostentație, care pare doar a fi o modă și care a început să nu mai fie o modă în ultima parte a textelor lor pe care eu le-am citit. Acum poezia lor a devenit mai gravă.**

În textele lui **Marcel Sămăntă**, alături de invazia metaforei care își face simțită prezența se poate depista și căutarea (devenită obiect poetic) a metaforei care deseori îi scapă din inefabil, nu înseamnă că nu are o serie de texte care merg pe un simbol-central atât de bine precizat, care nu pot fi lăsate de o parte, texte în care M.S. încearcă să-și construiască propriul său teren, univers neapărat neapărat la care el a aderat prin inteligența sa poetică.

La Constantin Mărăscu este foarte clară o altă dimensiune, cea epică. În sfîrșit la **Corina Rujan** pe care am prezentat-o la **Pavel Dan**, se simte că nu mai este vorba de un debut, deși nu a debutat încă editorial.

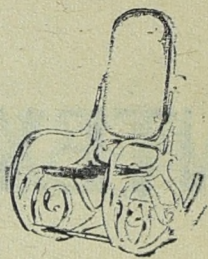
Iată deci cîteva nume. În sfîrșit referitor la modul în care s-ar putea realiza aici la Timișoara o subredacție care să reunească dorințele și doleanțele **Forumului**, ale celor de la **Pavel Dan**... nu vîd cum s-ar realiza concret acest lucru.

D. V.: Să existe un grup care să administreze... Eu mă gîndeam la o subredacție în sensul administrării creațiilor poetice.

R. B.: Ideal ar fi totuși o astfel de subredacție, în carne și oase care să realizeze puntea de legătură între **Orizont, Pavel Dan și Forum**.

I. M.: Aici e vorba de tînut pasul. Și în momentele în care tu faci mai mult și altul rămîne în urmă, respectivul nu mai acceptă decît uniformizarea.

P. I.: Nu se referea la aceasta, ci la mobilizare.
D. V.: Constituirea unei subredacții în cadrul redacției **Forum** care să trieze materialele, să le dea gir estetic, și în momentul în care aprobă un material să fie publicat fără nici o discuție. Să nu mai existe tot felul de intermediari.

Marcel Sămânța

FIERARUL

Fierarul era un cetățean onorabil
cam ruginit cam întunecat
dar bun constructor de săbii
din fier forjat
săbii artistice în chip de șarpe
de elefant de rindonică de brusture
fel și fel de săbii nemaipomenite
și avea o sumedenie de copii
negricioși
pe care îi aduna cu biciul
de prin gănoaiele și fiarele fierării
spre a-i hrăni și număra
Nevasta fierarului era femeie de
treabă
cam grăsuță dar de treabă
Își pierdea timpul cât se poate de util
cu nevasta rotarului
vorbind despre vreme și despre
impărat

PRIZONIERUL

Avea închisori avea temnițe avea
pușcării
ca orice imperiu
Printre schelete
mai viețuia o singură umbră
agățată de zidul
rămas din imperiu
în adierea vântului de după furtună
zidul din spatele tronului
și prizonierul nu simți
umezeala pământului
mucegăindu-i mantia

CĂLUȚUL

Tunul de cires al imperiului
sănătos tun
pufaia pe nări
Focurile de artificii
nu mai conteneau
deasupra sărbătorilor
Pină și carii ascunși erau expulzați
și se aprindeau
la contactul cu aerul sărbătoresc
Cine nu cunoaște
tunul acesta
cu pieptul de aramă
cu gura de foc
cu cataramă lucitoare
Tunul acesta pe care călărește
regele junior
ca pe o coadă de mătură

Adrian Derlea

REGINA

galerile plutesc pe-oglinzi venețiene
cu pinzele umflate de speranțe
și lacomie
către-o lume mai nouă;
în tăcere, regele nopții număra deja
munții de aur;
lingă el, pajul moare răpus de-o rază
de lună
și-l cotolesc muștele;
Katty! murmură, și Katty
tocmai leșină în brațele șefului
gării —
în curte, regina descălecă armăsarul
preferat
o pisică neagră aleargă prin fața ei
și-apoi se tolănește pe canapeaua
rolls-ului

ANGRENAJ

ne certăm în fiecare zi pentru
cite-o rimă,
pentru cite-o silabă,
poezia are nevoie de cuvinte
ca frunza de lumină, zice;
știi, spun,
cum se face o roată dințată
și că e vital să rimeze cu altă
roată dințată,
la fel cum,
lipsită de aerul prin care să zboare
chiar și privighetoarea e un stirv.

URME

credeam că în taină vom găsi
primele desene
ale făpturilor noastre,
dincolo de bolovanul năpădit de
ienuperi
și urme de urs;
credeam că vom ști litera „a“
din vorbele noastre,
numai că ne-am lovit de-un
întineric pietrificat.

Petru Ilieșu

(ALERGIE LINGĂ UN SEQUOIA SEMPERVIRENS)

cuprinsă de febrilitatea acestui eventual
preferat climat
o anume zi urca la suprafața
pe un cer asemănător
unei străzi
lungi
și plate
cu mii de fațete care se deplasează
despicând ascuțit un drum înapoi
către tăcere și în tăcere
în timp ce mă joc cu fereastra
o muscă mare și verde
pe muchia ceștii de cafea
captivă propriei sale mișcări
se răsfrânge
se alungește
pe sticlă străbătând jocurile
de apă ale respirației
— Cu ochii ficși
și coatele sprijinind pervazul
adâncit — Cum zici —
„în metoda chinezească
Song Ti“
— Pe asfaltul umed astfel apropiat
se întinde și destinde
violacee
fațada pustie a clădirii vecine
Roșul acoperișului se scurge în stradă
pătând
bătrînul ce mușcă un muc de țigară
bătrînul ce cîinele în lesă și-l plimbă
(absent bătrînul mușcând un muc de
țigară)
— Sau câteva minute mai târziu
în picioarele goale

Marcel Tolcea

DESPRE BOALA DE PLĂMINI A DRESORULUI, CU NUANȚĂ DE EXPERIENȚA SA CU ANIMALE SUBACVATICE

lui Mircea Tămăș, hidraulician,
cunoscător al puterilor ascunse
în apă

domnul dresor foarte bătrîn
dar bolnav de o boală grea
și fără de leac
are destulă umoare secretă
în splină
pentru a putea oricînd încerca
și-și pregătește chiar
strălucitorul său fierăstrău
pentru peștele ce-l va ridica
din cușca transparentă a mării.
Și cum de n-ar fi fost
această curtoazie a lui
în fața animalului schimbător
și obișnuința cu blana opacă
a tinereții
privindu-se acum în pielea
lucioasă

a dat uitării un timp
bronhiile perfect ordonate
pe al cărui principiu
ii stă sănătatea și echilibrul său
așadar.

DESPRE AGORAFOBIA ȘI CUM HAINELE NOI NU-I POT ÎNDULCI PREZENȚA PE STRĂZI ȘI ÎN LOCURI DESCHISE

singur în piața întinsă
invers decît mă înconjură odată
cu pielea ei mama
decît Cartagina
și ciinele ce alergînd
ține forma ordonată a turmei
își folosesc din plin
„locul deschis“
și arăt cu degetul
întimplările fără obstacol
ordonînd, într-un fel
iubirea prin care merg
DE BINE, de rău
(astăzi port haine moi
la atîns
printre pomi inverziți
lingă ziduri —
totuși
locu-i prea larg
să-l poată folosi
Manole
oricum ca ierbar).

Mircea Birsilă

ÎN URMA MEA

Freemăta trist copacii în urma mea
și buruienile din straturile cu coapă
ceea ce nu poate rămîne fără efect
asupra sistemului meu nervos
de o finețe care face din mine o zi cu vînt puternic
asta presupunînd un suflet niciodată în largul său
niciodată o stea care se crede în cer
și desigur în fiecare zi sentimentul
că orologiul vieții s-a pornit abia adineauri
în timp ce-i spuneam s'ar nu mîna realității
la fel ca paznicul de semănături în copilărie
cînd apăreau întii porumbi buni de fiert
și trebuia să-l fac să nu mă controleze în traista
cu buruienile pentru porc
culese din lanul de la marginea satului
Realitatea, străveche pedeapsă,
mereu și mereu ca o dădacă îndărătul meu
făcîndu-mă să par aproape cretin
și-i mai spun și s'ar nu mîna
cu cele o mie de voci ale sale
cîmboldurile ei în permanență noi și
imprevizibile
la care se adaugă visele tulburi cu morți
luîndu-mi absolut totul
și aripile cu care îmi acopăr ochii
și repetatele surisuri ale tale iubite
din care aș putea face piatră cu piatră un baraj
să nu mai curgem la vale

INDICATORUL

Un bondar încărcat de praft, izbindu-se
în repetatul meu vis
de indicatorul localității unde trandafirii
sînt giturile tăiate ale trandafirilor
unde mama se întoarce cu pușcin înainte de scăpăt
de la muncă și aduce de mai multe ori apă
proaspătă
în timp ce soarele pipăie ugerul nopții
unde după cules vîile sînt ctreierate de vite și
vînători
unde căzut pe patul de moarte
mă întreba tata, ziuă în amiază mare, cît o mai fi
pînă la ziuă
sau cine l-a strigat la fereastră
unde dealurile își ridică spinarea pînă la copitele
cerbilor
unde cucul trage cu tunul pînă la Smpetru
peste case cînd — stranie metamorfoză — se
preface în corb
unde sînt bărbat din ce în ce mai neștiut
sub soarele care alternează cu luna
așa cum sinii femeii zboară pe rînd către gura
copilului
unde nămolul de la fîntina veche de lemn în care
nu s-a aruncat încă nimeni
nu se uscă niciodată, unde ploile ar putea să mă
spele
de visul în care mă izbesc de indicatorul din tablă
dată cu roși de pe dimbul acela bătut de vînturi.

Constantin Mărăscu

SUNETELE ȚĂRII ALEGNA (30)

„A exista pentru moarte — singurul
mod de a nu înceta de a fi“
(Giulio Carlo Argan)

Nu e loc pentru nici un dans —
nu mai sînt locuri pe pămînt,
fiecare e ceea ce poate,
dar vine un aer de schizofrenie
peste virturile degetelor
și-afunci ne speriem
intocmai meleilor
pășind pe lingă zidurile minții
lingîndu-ne rănilor
strîmb cicatrizate.
Ar fi inutilă claustrarea
în firisoarele ierblor
chiar de nevoia popasului
ne macină măduva oaselor.
Închipuim lingă timp
cite un turn de apă
rătăcit în cîmpie.
De-atîta vacarm nimeni nu știe
care e propria voce,
dar nu e atît de important
ca extazul în fața nemaipomenitei
civilizații a senilelor
și roșilor de cauciuc
amortizînd înaintarea țărilor
una spre alta.
Se amintește de anxietate,
de scleroză și schizofrenie —
această iubită potopindu-și neuronii
înclat la urmă nu mai știu
cîtă zăcă în tine și cîtă în lume.
Principalul e că plutim
cu pinzele sus
spre ospiciile cerului
unde zurgăvii dau cu alb de zinc
și pictează naivi cîmpii
și dealuri liniștit ondulate.

Rodian Constantinul

VARIAȚIUNI PE O TEMĂ UPICĂ

Nu mai jurași pe Pollux
vinul din cupe
n-a schimbat nimic din măruntaiele
vasului viu
Tresar îmbătrînit de ochiul vaporos
în urma carelor de luptă
ducîndu-și rănii
Coifuri de saciz, purpură la gleznă
în onoarea virtuților
Luași sclavii, femeile, fiicele
copiilor, bătrînii.
Trecuși în oaza melegurilor de sub
pămînt,
lucruri urite în vechime
își aveau în ziceri ceva omenesc
Enkidu pînă într-o zi mirosi a floare
de lotus,
a balegă,
mai mult a taure păzindu-și turmele
Venî ea purtînd salba altui bărbat
dezbrăcîndu-l lingă izvorul patimilor
Ce licăr de maimușăreală
Enkidu schimbîndu-și cămașa
Alaiul de turme aruncînd din copite
plescăiră din cozi —
îi simțiră — Străinul
Poruncă de sens lumesc, Femeia
bărbatul
egali ca două lanuri primiadu-și
coasa
N-o biciuî decît chipul întors
cu spaimă
peste minunea de carne
Lucrare vremelnică, făcătorul
de templu
Cuceritorul, opt sute de inimi
anunțate
îi lăsară în lenjerie,
nu e nimic nou la tine
și el ieșea în balcon curățîndu-se
Învăluire a vieții cu pagina ei pacea
morții mai noi aproape de pacea
mai nouă
aproape de mine reclamă
sărăcie, trădare, agonia spatelui
saturații invazii hormonale
rasă de berbec supraberbec
combinații pentru sute de ani
treapta măcelului
Asta simt eu azi privind șanșurile
pe unde iarba primea bilețele
de hîrtie...
aruncate din trenurile
O viață naturală o moarte naturală
cine, de ce, sărăcie, trădare, agonie
a spatelui
O lume cobai pentru ea
pămînteanul e un exilat
și alte reforme după 45
Cei doi de pe Oder
îmbrățișăși de-o pușcă.

Ion Monoran

★★★

Lasă păsările
ascunse în zidul de cărămidă
printre crăpături
când ziua se retrage
sub lumina de gaz a primelor stele
dar nici nu s-ar mai putea întoarce,
printre minciunile ei
— ca rugăminți
ce se agață de regrete —
cu prăbușiri bruște
și elanuri ce mint
vintu-și întinde panglicile de clorofilă
burzuluiind străzile
cu săgeți și fulgere
pe trotuare dînd sensuri clipei,
dar ele (clipele)
dispar oricum pe sus
sau pe jos
prin țevile cu apă fierbinte
de sub pava.

★★★

Unde ești? —
între dușumea și tavan
prin conducte (de nostime explozii
amplificate) tandră curge apa
spre ultimul etaj
unde vîntul e-un cîntec
iar norii
de-un verde pilpitor
bodogănesc pe streșini
în surisul călduț al jgheburilor
de care tu te aperi
încizînd bine ușile și geamurile
în fiecare noapte singură
întepată de cactuși
— ce-au fost
odată tigri de mine-mblinziți —
între viață și dragostea
ce-ți oxidează simțurile imaginea amintirile
albe ca oasele
izbindu-se de pieptul bombat
al păsărilor
cînd cade cu zăbrance seara
pe-o lume de visări
ce-n beznă se-adîncesc
— abia de se văd literele
cu care luna albește zidurile —
și totuși dacă întunericul ar curge invers
n-ar mai spurca noaptea
cu mierle ce nu mai știu să mintă
fusele orare zorii cu pupeze
plonjînd spre estul
unde-ngheață apa numai cu două picioare
de porc.

★★★

Hi!
câ-n clondir
se stinge căpețelul de lumină
acel vis superb înaintînd lent
între ușa și părțile oțelite masive
ee depărtează norii pe șesuri
plini de-nțelesuri — ca anii — în străfunduri
destrămîndu-se tot mai mult se sudează
cu beznă se curbează-n ceasornice te inspiră
încît ai vrea să te vezi mereu șoarece sau ploșniță
cu pasuri melancolice ieșit la promenadă
prin odaia adăpostind un colb de vietăți albe
pereții au lustru, vîntul e-n geam zăpada
a căzut dar iarnă nu va fi
tot felul de „diverse” pe cerul nocturn
se-alătură vastelor cortegii
ce-ntrețin în mică valuri obscuritatea
prin suburbii noaptea vine din Sud iar frigul
te face să-nțelegi frica nu-i singurul „mod” de a-ți
trozni oasele sau cum a spus cineva orice lucru
reprezintă o multiplicitate de proprietăți
poate deci să fie util prin diferite laturi ale lui.

Eugen Bunaru

POSIBIL PUNCT DE ÎNTILNIRE

Există în mine un protagonist al sfîrșitului
Există în fiecare; nu aici m-aș opri —
Poate pentru cei mai mulți o aluzie a momentului,
materială
Ce se agață în fine de noi cu centura pe alocuri slăbită
A singurei vieți
În definitiv în deruta lui generos regizată (așa aș
numi uneori orice putere subterană)
Iată un Salvador Dali simte slăbiciunea aparte
Să însceneze să recunoască (de ce nu?) același lucru
Oare e un chilipir (protejat de acea mustață festivă)
Să-ți oferi nepăsarea superbă de zeu latin și focos
Și să lași toată răspunderea — iată libertatea —
Pentru o spirală a neantului devenită ea însăși spectacol
suspendat
În spaima pe care mai apoi o putem numi nu magia artei
doar vehemența privirii
S-ar putea în culoarea aridă să fie loc
Pentru o variantă a focului care (totuși) purifică
depărtarea
Dar nu se cunoaște nimic despre cifrul nostalgic
Cu care acel schelet e chiar „viața secretă”
a inocentului cavalier
Și cărămida aceea toridă proptită fără vreun simț al
utilului
Nu putem ști pare să aprindă un posibil temei devenit
el însuși regretul locului în sine
Poate numai viziunea fără reper cum o înălțime a nopții
De-a rămîne aici și de-a fi dincolo
Scîndare care și ea lasă un gol chiar o rușine
Pentru amnezia piciorului lungit scandalos pe orizontală.

ORA DE PRINZ

Rigoarea de pe un picior pe altul
Fără altă paloare
Decît migrația de carne a spiritului
Înt-un bufet Expres unde mirosurile culinare
Își dau întîlnire cu nădușeala de om al grabei
Pe ziua aceea
Năpădire ambiguă pe care nu te-ai decis
Cu ce desert să o înlături
Intuind că de fapt așa s-a nimerit
(Nu e din ziua aceea)
Ca și șansa egală de-a fi întrezărit
Mulțimii de suflete
De-a fi iată aici aici la acest ritual digestiv
(Chiar spectacol de pantomimă)
Unde privirile se ciocnesc
În deplină și complice necunoștință de cauză

TÎRZIU ÎN AMIAZĂ

Lucrul acela simplu de făcut
Poate același cu forța prezentă de a-l gândi numai
Poate locul nemuritor căruia i se spune vînt
Întîind (pină spre roșu) o credință
Nu mai departe decît impactul solar al ochilor
Înfruntîndu-și fluida complicitate în magnetul din tîgvă
Lucrul acela simplu de făcut
Poate același cu foamea cu
puterea umană a clipei
De-a întînde mina
Lăsînd fără știință de liberă aproape act de cruzime
Legătura imună a vieții de-acum înainte
Iată dintr-odată oprindu-mă, avid de amănuntele
disperării
Ca și cum s-ar putea nemilos să iubești înapoi

Gabriel Mehadia

★★★

pe ochi scăpărare metalică
țepoasă sub pătură coama copilului
unghi al realului cu margini de frig
ca și cînd o năvală
de căderi în văz picurate
deși plăcute acele miini-transparente
gesticulînd paralele a predare
mai ard duhînd
pină unde duce cîrțița
acelui abur

★★★

plimbare aidoma cu pulsul
țăcînit întuneric țăcînit
absența unui reper
îminentă invazia forfota
lungimilor de undă
interesul pentru cuiubul suspendat acolo
unde-i dunga întîmplării șlefuite spre cearcăn

UNCHIUL NOSTRU

cocîrjat glumește pescuind
e unchiul nostru al tuturor
cu cizme pină-n briu, infernale
umorul lui bate la 70 de kilometri
și-acum e răgușit dar repetă
că ager fiind și tînăr
umbra prin viață ca pe un fund de ocean
cu porii cutremurași de lanterne
a citit de zece ori julesverne
și l-a trăit de zece ori pe atîta
walterscott macerat în alcoolul cerebelului
pojghită albă pe virf de cuțit

FIEREA PĂCII

Miinile ard a predare
Urma e plină de trupe
Oșteanul zilei se ridică pe zare
Pita armistițiului alene o rupe
Armonici ca-n filme în ploaie
Explozii mai cîntă-n vizoare
Potrivitul locului se face că moare
cu beregata dulce lunecînd în noroaie

Pămîntul devine chiar mușcătură
îndelungă în gura căzutului din urmă
iar fiera păcii rămîne pe limba
celui scăpat ce scăparea își scurmă

Gheorghe Pruncut

ORCHESTRA

Strănuță luna, stelele ca orga
Au început cîntarea despre dor,
Să stai s-ascuți cu morții într-o morgă
Înfiorat de starea dumnealor:

Ei dirijează imblinzind himere,
Mișcînd bagheta vastului neant
Și înspre zori, orchestra cu putere
Sfîrșește prefăcută-n diamant.

GRĂDINI CU FLORI

Grădini cu flori frumoase și-nțelepte,
Crini ucigași, nevoitori de rău,
Greșeala noastră vîntul s-o îndrepte

Vîntul beteag, renăscător prin hău

Grădini cu flori înmiresmînd țaria,
Trecînd peste gunoaie și înalturi,
Ați ridicat plugarului bărbia
Și limpezimea mărilor în salturi

Grădini cu flori, decor primăvăratice,
Și sufletul un grădinar bătrîn,
E sclavul meu de mii de ani ostatec,
Evlavios, dar uneori păgin.

EXTAZ

Scorbura amintirilor deșarte,
În care șarpele adoarme liniștit,
Pe lîngă el necruțătoarea moarte
Se pare că de oameni s-a scirbit;

Aici prezentul cu savanții lui,
N-a îndrăznit să între spre-a cunoaște,
Nici cerul vagabond neîntrecut
Ce-ntr-una bucuriile ne paște,

Aici nu-i beznă, nici lumină nu-i,
Ceva sublim se-ntîmplă mai departe
Și simt înfiorat cum mă desprind,
Sfîrșită-i slova visului din carte

EXEGEZE

NEOMANIERISMUL — UN CONCEPT NECESAR?

Aserțiunea „Poezia este artă numai în măsura în care este limbaj” este astăzi, încă, aproape unanim acceptată (excepție făcând doar acele experimente de felul „poeziei concrete”). Dacă vom spune însă: „limbajul este poezie numai în măsura în care este artă”, s-ar putea crede că plonjăm inutil într-un joc nu de simple cuvinte, ci de concepte mult prea generale, deși această din urmă aserțiune ar cuprinde chiar și cele mai avangardiste experimente de poezie. Limbajul devine un in-sine, adică o entitate autonomă față de natură, dar autonomă și față de propria natură; limbajul este obiectivare față de „semne” (întrucât acestea ar fi expresii ale unei lumi înțelese în comun) și față de „simboluri” (întrucât simbolurile ar fi semne ale unor înțelesuri „construite” de spirit).

Poezia tinăra cea mai nouă tinde spre un astfel de statut de obiectivare. Ea aduce cu sine mutații complexe și deosebit de profunde, nu simple „revoluționari”, ci adevărate metamorfoze în care experiențele spirituale cele mai diverse sînt aduse — pe canalele conștiinței, dar mai ales pe cele ale subconștiinței — într-un prim-plan, unde aceste experiențe (de la cele „livrești” pînă la cele mistico-metafizice) acționează asupra unui „material” apoeitic sau antiapoeitic recoltat ca atare cu obstinație. În caz de reușită, se plămădește o poezie orgolioasă nouă, care caută să interzică acele perspective critice care ar îndrăzni să o explice „prin zindul-i” izvoarele sau influențele. Adică exercițiul poetic rămîne nou — dar noutatea singură nu este condiția validității estetice! — indiferent asupra cărui „material” s-ar înfăptui; poezia nouă există, și dacă există (în-deplin și condiția validității estetice), atunci ea are un astfel de statut, precum cel schițat mai sus. Nu este locul aici să intrăm în dezbaterile acestui statut, mai ales în ceea ce privește condițiile validității estetice ale poeziei; ne limităm doar la a ne întreba dacă un mănunchi de trăsături ale acestei poezii noi ar putea fi cuprins înăuntrul unui concept precum neomanierismul.

Mai întâi ar trebui să precizăm principalele restricții preliminare: neomanierismul nu are un sens peiorativ, nu este echivalentul experimentelor poetice contemporane în întregimea lor, poezia nouă care se instalează în conformism avangardist în conformism epigonic față de marile modele, cît și în sincronism premeditat cu moda, nu poate fi încadrată în neomanierism.

Între manierismul, așa cum a fost reabilitat de teoreticienii moderni (Ernst Robert Curtius, Gustav Rene Hocke ș.a.) și neomanierism există inevitabile punți de continuitate istorică, dar și deosebiri de fond, dintre care una a fost deja semnalată în lucrarea de față: extinzînd puțin explicația, am putea spune că în timp ce manierismul în accepțiunea sa cea mai largă se întemeiază prin modul cum lucrează cu „materialul”, creînd artificial revelației formelor poetice în formele absconse, altfel indicibile, ale lumii, neomanierismul lucrează asupra „materialului” îndeobște acreditat (prin convenție) al poeziei, urmînd să-l discrediteze, să-i nege statutul metafizic, ca fiind o prejudecată. În cazul reușitei, această negare „se traduce” printr-o „ancantizare” profundă, întrucît, începută fiind prin lucrare asupra „materialului” — în postamentul transcendental al lucrurilor ea se realizează (e drept, negativ) dincolo de lucruri, dincolo de materialul asupra căruia lu-

crează, în cimpul metafizic, în transcendență, folosind și celălalt termen al gnoseologiei kantiene.

De aceea ni se pare că spre deosebire de dezideratul analogiei nelimitate — ca permanență a antinaturalismului și antirealismului manierist — deziderat ce avea să culmineze în suprarealism, poezia nouă are un anume cult al rigorii; lucrul este deosebit de semnificativ, mai ales dacă ne gîndim la un poet contemporan, dar de puternică tentă suprarealistă precum Odysseas Elytis, a cărui poezie se remarcă tocmai printr-o astfel de stringență logică, expresie a unei rigori descoperite poetic, de neconcepțit în „vechiul” surrealism.

Rămîne în afara neomanierismului și după opinia noastră, în afara poeziei noi, poezia demitizărilor, de orice fel ar fi ele, din cauză că: lucrează, chiar dacă în sens negativ-destructiv cu un material; relevarea lipsei de logică sau suprimarea logicii mitului nu echivalează de la sine cu fundamentarea logică a discursului demitizat (acest „ateism” antimitologic fiind mai mult o treabă de etică decît de logică sau de poetică); discursul demitizat este un analog al lumii (revenire la vechea alegorie universală!) și, împreună cu lumea, opus noutății explicativ-revelatoare a mitului, opoziție care, însă, se justifică și se legitimează doar de la raționalitatea omului modern, nu și de la sensibilitatea generică a omului. În măsura în care — în afara și contrar intențiilor — această poezie angajează și sensibilitatea generică a omului, ea se trădează, demitizarea se transformă în opusul ei, iar poezia „se învecheste”, rîndindu-se în tradiția poeziei dintotdeauna și dobîndind dimensiune și semnificație metafizică.

Revenind, în încheiere, asupra poeziei noi „din interiorul” neomanierismului, am adăuga că ea este „ateoretică” și „antiretorică”; acestea constituie impedimente în calea reflexiei asupra poeziei și nu absențe ale universului său (Paradoxul unei poezii obiectual-conceptuale, dar imposibil de reflectat conceptual-teoretic; oare nu cumva aceasta să fie cauza poeziei ca metalimbaj?).

Ca poezia manieristă dintotdeauna, această nouă poezie manieristă are totuși obsesia — sau poate doar nostalgia — unei analogii entis, în care, însă, corespondențele nu mai sînt formal-retorice ca în manierismele „clasice”, nici ontologic-esențiale ca în poezia de la Baudelaire la suprarealiști, ci, după părerea noastră, existențiale.

Adică, poezia tinăra, pe care am putea s-o numim neomanieristă nu mai „descoperă esențele”. „materialul” ei (care este limba asupra căreia s-a lucrat) nu mai există ca existînd (cum este cazul „onticității” cuvîntului în vechile magii), ci există ca posibilitate infinită, dar imediată a retroversiunii cu lumea. Opțiunea existențială în lume este reversibilă cu opțiunea existențială în limbaj; împlinirea le străbate, le luminează și le întunecă, în egală măsură, cu o forță de destin.

Abia de aici încolo se pun problemele celelalte, adică ale existenței fenomenale specifice ale poeziei ca artă, ale structuralității și validității estetice. Abia de aici au timp de acțiune condițiile poeziei ca Poezie, care, împreună cu cele schițate mai sus, realizează ceea ce spuneam la început prin acel aparent joc de cuvinte: „limbajul este poezie numai în măsura în care este artă”.

VIOREL I. BOLDUREANU

În poezia tinăra timișoreană afirmată la cenaclul „Pavel Dan”, se pot decupa de pe acum două valuri, unul (Mircea Birsilă, Adrian Derlea, Petru Ilieșu, Ion Monoran) care s-a impus recent în perimetrul poeziei tinere, și un altul (C-tin Mărăscu, Marcel Sămăntă, Dan Emilian Roșca, Marcel Tolcea, Gh. Pruncuț, Lucian Petrescu, Valeriu Drumeș, Eugen Bunaru, Marius Morariu, Lucian Scurtu, Doru Vladimirescu, Ovidiu Pecican, Ion Crăciun, Corina Rujan, Simona-Grazia Dima, Gabriel Mehadia, Cornelia Velțan) care se afirmă în momentul de față. Prezentăm mai jos cîțiva tineri care aparțin primei grupări de poeți.

Mircea Birsilă a putut fi așezat în urmă cu cîțiva ani alături de poezia unui Gabriel Chifu de care s-a desprins ulterior, apucînd-o pe un drum propriu.

Poezia sa derulează (într-o manieră aproape epică) imagini marcate de eforturile unei prize neînștite asupra realității. Mișcarea iscusită a detaliilor creează un ritm interior alert, situat premetaforic, în apropierea cuvîntului redus la funcțio-

descriptive care pot fi cînd ale localității care este „de beton armat cu burieniile rămase dincolo de ultima arteră”, cînd ale vreunui loc oarecare „unde nu demult / îi spuneam „iubito” clipei de liniște ca și femeii / pe care o simțeam prima dată fierbinte și tremurînd în palmele mele” (Lumina petromaxului). Alteori se procedează la subminarea surdă a patetismului savant de sursă existențialistă: lumea întreagă nefiind altceva decît, să zicem, „călătoria pe care o facem o dată pe an / cu părinții pînă la părinții lor / cincizeci de minute la dus / și tot cu trenul cincizeci de minute la întors” (Lumina petromaxului). Refuzul tratării reflexive a condiției discursului poetic salvează poezia de clorotic și de ezitări, antre-nînd-o direct în ritmul trepidant al

existenței considerată ca atare, nemediat. De aceea tot ce poate servi implicării intime în suflul vital al lumii este utilizat poetic. O poezie despre piața orașului oferă ocazia unor savori lexicale într-o paletă coloristică bogată, com-

POEȚI DE LA CENACLUL „PAVEL DAN” (I)

nalitatea simplă a unei comunicări prin ea însăși șocantă: „mama îndreptîndu-se spre casă, agale, încruntată / după ce și-a aruncat ochii în circumă / și în urma ei tata beat / cu un pahar plin cu vin în mină / oferindu-i-l insistent pentru a îndupleca-o / o amintire de care mai multe ori poezia lui Mircea Birsilă reușește să creioneze o lume aparte, străbătută de incertitudinile și de angosae moderne în peisaje rurale simbolizate alunecos în relațiile ciuntite ale unor comparații în care chiar și „nodul care se urcă la nesfîrșire în git / este asemena uluiului sfîșindu-și în mărăcină umbra” (Ce țirziu). În spatele acestor intenții desfășurate se întinde întotdeauna un „freamăt trist prezent în ființe și lucruri, de la copaci la „buriuile” din „straturile de ceapă”, de aici la imaginea păsării singurătate plutind mută între diferite stări de „angajare pleneră” și pînă la viața însăși asemănătoare unei „umbre care se freacă de vînt și nu se aprinde” (Și totuși).

De cele mai multe ori poeziile lui Birsilă evocă imponderabilul, limitativul, redat în versuri ambiționînd către fresca sentențioasă și memorabilă, tensionată subtextual între tentația pateticului și cea a liniștii clare „A venit la mine ca la un corcor doborît / deși întîiul meu fapt izbitor / era un fel de răsărit de soare / „prin mine — zicea — / te vei obișnui intrucîtva cu moartea / așa cum pentru a se obișnui cu ea / rîndunicile iau pămînt moale în gură (Tristețe).

Adrian Derlea scrie o poezie vi-guroasă, decupată în contururi dinamice într-un joc de lumină și umbră dozat cu știință a conducerii versului și a finalizării unei atmosfere de extract tematic de mică altitudine. Poezia de acest tip se revindică, precum a lui Ion Monoran, din experiența poetică a generației lui Geo Dumitrescu, Constant Tonegaru, Dimitrie Stelaru, Ion Caraion. Procesul redescoperirii realului, a cotidianului, a unor lucruri rămase un timp în afara poeziei, fiind unul de natură revendicativă imprimă versurilor un energism funciar desfășurat în definiții

binată pitoresc în ochiurile unei plase în care stau laolaltă fagurele de miere cu „o mină de pătrunjel”, cartofi, ceapă, ardei iuți, vinete, hrean, ouă de rață. Subminarea înalțelor vocații poetice este prezentă în tocmai procesualitatea implicării în realul în care „împlînd plasele și-apoi bind la tarabă / o bere nici căldă nici rece” înseamnă întotdeauna, nici mai mult, nici mai puțin decît „a face piața / duminică dimineața ca orice gospodar” (Piața).

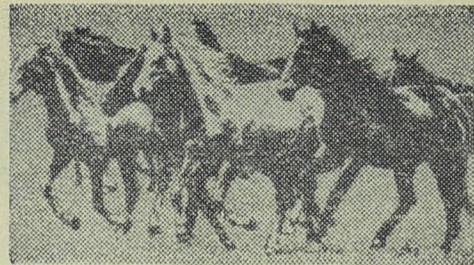
Petru Ilieșu. Poemele de după Pastel handicapat marchează o etapă nouă redimensionată de intențirea febrilității construcției prin verb poetic a unei lumi proprii. Ceea ce-i reușește în ultimul timp lui Petru Ilieșu este puțința înche-gării unei atmosfere aparte cu un nenumit mister aluziv care se retrage din cuvînt și se recuperează în gestică dispartă a cite vreunui personaj-spectator rătăcit într-un decor la rîndul lui disparat și învăluit. Deși notația poetică fragmentează continuitatea unui spațiu de existență, unitatea acestuia se împlinesc profund într-un strat de adîncime care rețopește discontinuitățile redînd poeziei un mod propriu de proiecție imaginativă.

Unele imagini trimit înspre o suprarealitate împietrită în propriile sale contururi „De unde în minte mi sunetul persistent / și rece / ai-doma celui iscat de degetul unui organist / pietrificat / în timpul slujbei / într-o goală și vastă catedrală gotică?” (Cina de taină) pentru ca versurile următoare să desfacă încremenirea articulațiilor de dinainte printr-o strategie, de data asta destructiv-constructivă, sensul construcției secunde fiind măsura realizării unității de profunzime. Așadar drumul de la Poemul războaielor inutile, bunăoară, pînă la fastul vegetal și fantasmă din Autoportret cu foxterrier este unul destructiv-constructiv (acceptînd discret, respingînd înăbușit). Aglomerarea planurilor și a detaliilor încrucișate livresc și exotice se regăsește în materialitatea unei atmosfere aparent infantilă (de fapt tragică)

DANIEL VIGHI

(Continuare în pag. 14)

LECTURI

UN ROMAN ÎN AVANPREMIERĂ

Voga indiscutabilă a romanului foileton, așa cum se manifestă el în formele și formulele consacrate ale secolului al 19-lea a fost explicată de sociologia literaturii prin quasi-identitatea dintre romanul serial ca gen și unele aspecte ale vieții. Nu ne grăbim să stabilim o echivalență perfectă roman foileton = viață, însă a eluda asemănările dintre cei doi termeni ar însemna nu doar a minimaliza un gen literar ce s-a dovedit viabil pe ample spații, dar și a privi aspectul ludic al vieții dintr-o perspectivă îngustă. Romanul foileton vine în întâmpinarea unei curiozități firești, umane, satisfăcută în „pilule”. Interesul pentru romanul foileton este însă în mare măsură determinat și de unele aspecte de „tehnică” a luptei ce se instituie aproape de la sine între cititor și creator. În această veșnic trează confruntate între doi, în egală măsură, creatorii, fiecare din combatanți va arunca în luptă toate armele de care dispune: cititorul are de partea sa tradiția literară, pe care o va confrunta în permanență cu ceea ce i se oferă, propria ingeniozitate și imaginație; de partea cealaltă,

Florin Bănescu propune o lucrare ce propulsează în primul plan analiza psihologică, depășind limitele unei clasice istorisiri de aventuri. Motivația desfășurării evenimentiale trece dincolo de o obișnuită povestire detectivistă, găsindu-și deplina motivare într-o simbolistică deosebit de coerentă pe care o dezvoltă. Să vedem însă în ce măsură acțiunea susține posibilitatea unei interpretări susceptibile de a trece dincolo de semnificația imediată a întâmplărilor descrise. Debutul romanului se află, ca în romanele „clasice”, sub semnul unei incertitudini bine ascunse în spatele unei banale dimineți pe o Insulă imaginată, dar și simbolică. Un banal contabil, Abe, se trezește însă dintr-o dată, grație unei enigmatice scrisori, un agent de execuție (în multiplele accepțiuni ale cuvântului) al unor misterioase ordine. Dintr-un obișnuit locuitor, un „exilat” pe insulă, Abe se află angrenat într-o serie de evenimente ale căror semnificații îi scapă, dar li se supune fără șovăială. În ipostaza de „înger exterminator” (poziție susținută de blinda

Având ca subtitlu „Implicații estetice și literare”, cartea prof. dr. Virgil Vintilescu de la Filologia timișoreană, abordează unul din momentele de cea mai mare importanță din istoria literaturii noastre, moment de o asemenea mărime, complexitate și importanță, încât nici contemporanii, nici posteritatea, chiar, n-au observat „caracterul de largă dezbateră al acestei prime mari polemici din istoria literaturii române”; o dezbateră „estică și literară oclanșată de prestigioasă polemică, reușind să polarizeze în jurul ei principalele forțe literare din ultimele decenii ale secolului trecut”.

În lumina dezideratului valorificării tezaurului culturii naționale cartea la care ne referim evidențiază nu numai ce a fost realmente valoros la momentul istoric al confruntării, ci și ceea ce este peren și a rămas ca atare, până în zilele noastre, din fructuoasa dezbateră întreținută timp de ani și ani, mai întâi de Maiorescu și Gherea, iar mai apoi de discipolii și adepții lor, P.P. Negulescu, Mihai Dragomirescu, Al. Philippide, G. Bogdan, D. Evloceanu, respectiv G. Ibrăileanu, Ionescu Raicu-Rion, A. Bacalbașa, C. Stere, Sofia Nădejde, C.D. Anghel, D.A. Teodoru, Traian Demetrescu, H. Sanielevici.

Ampla exegeză întreprinsă de profesorul Virgil Vintilescu se impune prin

justifică însă includerea în sfera dezbaterii de estetică și critică a ideilor și atitudinilor politice ale junimismului. „Antisocialismul, recunoscut, al junimiștilor nu i-a împiedicat să abordeze cu obiectivitate unele idei estetice și să se situeze uneori pe poziții moderne, mult mai înainte decât ale unora dintre socialiști, inclusiv ale lui Gherea” (pag. 42).

Conceptul de critică, așa cum a fost înțeles, aplicat și ilustrat de Maiorescu, depășește, atât în intensiunea, cât și în extensiunea termenului, eticheta sub care a fost catalogat „critică judecătorească”, sentențioasă, de direcție, normativă, etc. Fiindcă, se demonstrează în lucrarea de față, critica literară la Maiorescu este o parte a criticii culturale, în unitate organică cu aceasta din urmă, ceea ce ne-ar da dreptul să continuăm raționamentul prin a spune că imperatiile și exigențele epocii istorice nu sînt absolut rupte și izolate de arta literară, ci conexe mediat prin critica culturală. Dar și în intensiunea conceptului de critică literară, exemplul lui Maiorescu îl îndreptățește pe autorul timișorean să desprindă trei specificații: critica de negare, critica restrictivă și critica de afirmare.

O altă disociere necesară este între latura polemică, datorată uneori neînțelegerii exacte de către Gherea a ter-

Virgil Vintilescu

POLEMICA MAIORESCU-GHEREA, Ed. Facla, 1980

doă însușiri cu totul deosebite: este sintetică și, în același timp, analitică. Este sintetică întrucât desprinde principalele direcții pe care a evoluat cercetarea problematicii respective în deceniile care ne despart de începuturile polemicii; este analitică fiindcă atît în investigarea conținutului intrinsec al polemicii, cît și în cercetarea mediului cultural al epocii, cercetătorul utilizează o instrumentație de mare suplețe și subtilitate, într-o viziune modernă, de mare complexitate, susținută launtric de un autentic curaj profesional și civic. Această latură a demersului analitic se extinde și asupra „tradițiilor” inițiate de Maiorescu și, respectiv, de Gherea în critica și literatura românească prin **Convorbiri literare** și prin **Contemporanul**, cît și asupra întregii bibliografii a problemei. Astfel, prin contribuția la care ne referim sînt depășite atît viziunea ce am putea-o numi **cumulativă** prin care s-a pus în lumină creșterea polemicii de la o simplă discuție între Gherea și Maiorescu pînă la marea confruntare între partizanii artei pentru artă și cei ai artei cu tendință, cît și viziunea **extensivă** ce nu a diferențiat, sau nu a diferențiat încă de ajuns, planul ideilor estetice de cel al ideilor filozofice și de cel al ideilor social-politice pe care se situau cei doi, după cum nu diferențiau în suficiență măsură ideile preluate și continuate de discipolii din cele două tabere.

Modul de abordare, în care cele două direcții definitorii — cea sintetică și cea analitică — coexistă, se reflectă în structura adecvată acestei viziuni. Astfel, după o semnificativă „Incursiune în istoricul polemicii” tratarea propriu-zisă cuprinde capitolele: „Conceptul de critică și metodologia criticii”, „Impersonalitatea și personalitatea artistului”, „Moralitatea artei”, „Idealurile sociale și arta”, „Relația mediu-artist-operă”, „Autonomia artei și tendinționalismul ei”, iar în încheiere sînt cuprinse cîteva subcapitole consacrate ecourilor polemicii, precum și un bogat aparat bibliografic.

Prin structură, cartea coincide — și ne convinge de acest lucru — cu marile articulații ideatice impuse de însuși obiectul tratării. În confruntarea dintre orientarea junimistă conservatoare și mișcarea socialistă, polemica Maiorescu-Gherea ocupă locul primordial. Cronologic și central sub raportul dezbaterii problemelor de estetică și critică literară și culturală. Această poziție nu

minologiei, sau reflectării nefiltrate a unor idei și atitudini politice de-o parte și de alta, de latura dezbaterii fructuoase. Tocmai această latură fructuoasă a fost sesizată ori de cît ori s-a pus în lumină o anume complementaritate, adică, a criticii estetice reprezentată de Maiorescu și a celei istorice reprezentată de Gherea (p. 77). Desigur, nu se poate reproșa nimic, principial, definiției pe care Gherea o dă criticii: „Critica trebuie să răspundă, după opinia noastră: de unde vine creațiunea artistică, ce influență va avea ea, cît de sigură și vastă va fi această influență și în sfîrșit prin ce mijloace această creațiune artistică lucrează asupra noastră”. (p. 83).

Ceea ce se pare că nu a înțeles Gherea în poziția maioreșciană în tot răs-timpul de la 1867 pînă la apariția articolului **Contraziceri?** este tocmai dialectica subtilă între personalitate și impersonalitate în artă.

Esential apare în analiza realizată de Virgil Vintilescu tocmai acel element introdus de Maiorescu în studiul numit mai sus: „Un element cu totul nou față de studiile sale anterioare este aici definiția impersonalității ca o condiție etică a creației, iar personalitatea sau individualitatea constituie condiția estetică a artei. Definiția a împrumutată din Herbart...”. (p. 117)

Polemica dintre Maiorescu și Gherea a fost continuată de elevii cei mai dotați ai acestora. E important să reținem sublinierea că această sferă mai largă angajează nu numai personalități noi, dar și idei diferite de cele ale inițiatorilor. În cele din urmă se dezvoltă și un alt cerc, mai cuprinzător încă, în cadrul căruia polemica capătă esențe politice. Fără să neglijeze acest ultim cerc, căruia îi consacră unul din capitolele de la început lucrarea lui Virgil Vintilescu pune în evidență cercul cel mai restrîns, centrul generator al întregului sistem de dezbateri.

Căci atît prin substanța lor intrinsecă, prin influența catalizatoare în climatul literar-cultural al epocii, cît și prin implicațiile de multe ori problematice, pline de tensiune și dramatism prin care contribuțiile celor doi au străbătut timpul, polemica Maiorescu-Gherea a generat un sistem de opoziții, dar și de complementarități, nu numai necesar, dar și salutar pentru cultura și literatura din secolul trecut.

VIOREL I. BOLDUREANU

tă, scriitorul de romane seriale va trebui să contracareze în continuu aceste date obiective, luptînd mereu împotriva unor legi cărora totuși li se supune.

Aceste succinte meditații ne-au fost cauzate de o „premieră” în presa noastră din ultima vreme, premieră pe care am dori-o și editorială, în deplinul înțeles al cuvîntului. Este vorba de romanul foileton publicat în **Neue Banater Zeitung** sub titlul **Portocale pentru vinovați** de cunoscutul romancier Florin Bănescu.

Ceea ce ne oferă autorul sub tradiționala haină a romanului foileton se dovedește a fi totodată mai mult și mai puțin decît ne-am fi așteptat de la o scriere de această natură. **Portocale pentru vinovați** este mai puțin un roman care respectă toate canoanele genului (nu există, de pildă, acea ramificație atît de obișnuită a acțiunii din romanele seriale „clasice”, cum nu există nici un interes deosebit pentru dezvoltarea pe latură senzatională a narațiunii). În schimb,

aparență a personajului, dublată de o abilitate și o cruzime inimaginabile în îndeplinirea planurilor a căror unel-tate este) Abe își dezvoltă o personalitate de care se simte străin, dar care îl fascinează în același timp. Memorabile sînt scenele înfruntării dintre Abe și Guvernator (personajul cel mai bine conturat al romanului) cu trimiteri la aspecte simbolizînd mecanismul „măririi și decăderii” puterii. Există și o serie de inserțiuni ce rup desfășurarea epică, dar de mare efect în motivarea psihologică și fundamentarea logică a întâmplărilor.

Remarcabilă este îndemînarea scriitorului de a se descurca în multitudinea de legi care guvernează orice demers românesc de acest tip. Din această perspectivă, acest roman este o binevenită operație de actualizare a unui gen literar ce părea a fi definitiv abandonat. La un înalt grad de profesionalizare, **Portocale pentru vinovați** este un argument pe care îl aduce romanul foileton capacității literaturii de a îmbrăca forme care să exprime o realitate a cărei complexitate pare să scape normelor înțelegerii comune.

MIRCEA MIHAIES

SONG

universitas

PIERRE REVERDY (1889—1960)

IN VIRFUL PICIOARELOR

Totul îmi scapă risipindu-se
printre cele zere degete
O umbră ce se topește
în centre
zvone de pasi
Trebuie înăbușită vocea care
crește mereu
Cea care gemea și nu se stingea
Cea care prea se grăbea
Voi stăvilii acesti eroici elan
Speranța e mândria mea
care se cheltuie în van
Frunzele au căzut pe rând
și văd păsările numărând
picăturile căzute
Lămpile se sting după perdele tăcute
Să nu te grăbești prea tare
De teama de-a sfărâma totul
cu zgomot infernal.

AȘTRI NOI

Vintul care mătura văzduhul
Deasupra mesei un batou
Glasuri
Dar de unde venea
Linia pe care privea urca în tavan
Umbră refugiată pe zidul riveran
Știm oare tot ce există
Vintul mătura totul
El a cruțat glasul tău
Și un sunet în aer vibrând
Tândări geamurile toate
Mărgelele ploii răsfirate
Fumul doi aștri conține
Și lacrimile tale evaporate
Între noi doi un vâl se menține
A medita fără oprire
Străzi am fost neclintite
În timp ce un avion
se cerea stelele prea bine
într-o seară de iarnă.

FREAMĂT DE ARIPI

Pe același poviriș
pe vechea sină
oprirea fatală
lacul ce se-achină
Oglinda acestei ore în care se leagănă
munții
Pe două bănci niște nume scrijelate
definesc
doi oameni și acești oameni se privesc
Totuși ochii sterpi îngăduie
să intre și să iasă lumina
pe zid lacrimi șiroid
Și
printre arborii uniformi
sub ramurile joase trec arăturile
Pe după trunchiurile arborilor
uniformi

se ascund arăturile
Și toate glasurile care murmură
în preajma băncilor blind
coboară din frunzele ce tremură
fără să bată cel mai slab vânt.

INTR-ACOLO

Emigranții rebegiți
sub orologiul pustielor cheiuri
Și în suflet priveștiștile făcute
dimineața răsărit
Zăbranic desfășurat și eşarte-o aprig
talaz

În obraz
În plămâni
răsufierea viltorii fierbinți
Acest aer șerpund prin burlane
de aramă
prin labirintul soarelui
intredeschis

Prin arenă
Prin-albia rotundă a colinelor unde
marea vine
să doarmă

Căldura topește visele toate-n adinc
În același pământ
Pasărea spiritul în același aer aprins
se înalță vibrând
pe urmele gândului
spre-mbrățișarea valurilor
La hotarele timpului pîndind la
orizont
și un zvon surd și rar de pași greoi
Sub nesfârșita boltă a cartierelor
Ochii deschiși așteaptă cu-ncordare
Stelele se due la culcare
Palpită inimile toate
Planete descătuse
Și corăbii se-avintă
despicînd marea
cu piepturile-nflăcărâte.

LA GEAMUL INIMII

Tu care n-ai avut decît o singură
călăuză în noapte
Un pumn de tumină în noapte
Prin negura adîncă
Prin crînguri triste de iarnă
Și ughere pline de singurătate
flacăra arzînd amar
cod nărădat
praful hoinar
Și-n zile cu scripuri de geamuri
unsingurate
Pe străzile orașetelor și comunelor
dezoilate
Focul din tine care dansează
În pieptul și ochiul ce avansează
Tălpile toate de gheață
drumul
și tază răscolit
Rază acuși stînsă
avînt ce a țîșnit
Vintul cu mîna oprit
Chipurile ivite în cale
Spre cerul curat și pămîntul tăcut
pași în convoi
pe cărări glasuri noi
Aer înghețat
Nimic nu mișcă între cîmp
și arborii falnici
La celălalt capăt flacăra joacă
foc interior
După cortina ce se ridică
Singele inimii lor.

CINEMA

Orașul e o borbă
Și prefer să nu fiu la fund
Unde-s cei pe care i-am cunoscut
Întotdeauna mă-ndrept spre cei pe
care nu-i cunosc
Încă unul a trecut
Și pasul zorește
Inimii în floate au dat
Fierbinți și dirze
Secretul ce nu s-a trădat
Și care nu merita osteneala
Chipurile ce grăiesc tăcînd
Umerii direcții indicînd
cîteva riduri în plus în jurul ochilor
și gurii
Un semn cu ochiul
Și plec aiurea
Să văd oameni pe care nu-i cunosc
Îi voi ingrămădi pe toți de-a valma
Și cit mai sus, cocotat
Singur și cunoscînd cu-adevărat
Cît prețuiesc
Tot ceea ce-ndrăgesc
Pentru primul venit care nu mă va
părăsi

PEISAJ ÎN MIȘCARE

Înalțat
Cîntecul mai sus
Pornirea
Cerul și-a descreștit fruntea
Oare știm ce oră adastă
Nici o limită acceptată
Pămîntul întreg străbătut
Fără să te oprești vreodată
Noaptea
Cîmpurile se întind
O lumină apare
Un hău
Cerul întreg sfișiat
Se cutremură totul
Și nimic nu se mai aude
Un trecător
O stea cade
Și ceilalți care-o privesc
Luna își răsucesce gîtul pe deasupra
arborilor

SÎNGE APRIG

Obloanele amurgului
zgîlțuite de vînt
vîrtej de frunze și pene
Încet-încet răsar zori migdalași
Ochii străpunsii de raze arzînd
Prin ceața deasă a infernului
Potirul codrilor în care roua
se scurge
Tren sfișiiind cîmpii în iureș nebun
Agonia zilei nemaisfîrșindu-se
Această tristețe ce-apare în drum
Fără a grîi
Fără vreun gest
În inima lumii
Neantul
Ocotind singurătatea.

Traduceri de VALERIU DRUMES

mirisz miklós

a darab

kellékek lerázták
magukról port
főálltak az ócska
összeácsolt színpadra
hibetetlen módon
elkezdődött
a legvalóságiniülteőbb
színjáték
csak az idő múlása
lőn valóssá
ezt nem is fitkolták
áthidalhatatlan
távolságok
tátongtak mindenütt
s esattanó csupán
két megfigyelő órájának
egyveztetésében rejlett

falakról

fákról

soha soha
nem fogod
megfejteni
a jeleket

andras visky

JELEK

— magyarázatok egy lehetséges képhez —

ha felnyitná
kék volna

izzó és hullámtalan

nem nyitja fel
rejtegeti amíg teheti
árbócait

ha színekről kérdeznéd
azt mondaná
ha mondhatná
tisztaság
vagy azt, hogy fél

és ő már tudná
mindez így együtt
iszonyúan nevetséges

ne kérdezd hát a
színekről

ha ismerőseiről
faggatnád

de ne tedd
körbe mutatna a fákra
a madarakra
és azt mondaná agyedűl
van

ha közelednél hozzám
láthatnád őt
amint ujjai a
szél billentyűit keresik
hogy szélkiáltssa
ha tehetné
az eltékozolt mélységet

ha utána mennél
megsejthetnéd
követ ő is valakit

és kezeiről nem tudnád
lefejteni a kezeket

ha hátramarnád
olvashatnád szavait
kerítésekről kapukról

miroslav rosic

NA KORMILU ČOVEK

Ime dok njegovo zborim
doline bruje
i buru na moru
polako jenjava
i plodne ravnice
talame sinu mašu
volasima zlata.

Na kormilu je ON,
a brod je ova zemlja.
U budućnost svetlu
sigurno oni plove.

Na kormilu je volja,
na kormilu je htenje
sina i oca ove zemlje.
Na kormilu je narod.
Na kormilu je...
ČOVEK.

REČI MOLITVE

ZA KATALIN

nemojte nam pričiti
ONA se odmarala
na grudi joj meke
stavih belu ružu
od topline tela
ona sada vene
a ja je zalivam
svojom bistrom suzom —

nemojte nam pričiti
ONA vas ne čeka
u tišini noći
ona neznost traži
i miluje ružu
a suza joj vrela
zamučuje oko
postade daleka

nemojte je zvati
ONA neče doći
neznosti je gladna
ljubavi je žedna
i uz stisak ruke
ona se još nada

nemojte nam pričiti
moja je od sada

helmuth frauendorfer

NEGIERTE

DEFINITION

zu: Erich Fried —
„Definition“

„Ein Hund
der stirbt
und der weiss
dass er stirbt
wie ein Hund

und der sagen kann
dass er weiss
dass er stirbt
wie ein Hund
ist ein Mensch“

ein mensch
der lebt
und der weiss
dass er lebt
wie ein hund

und der sagen kann
dass er weiss
dass er lebt
wie ein hund

und es dabei
sein lässt

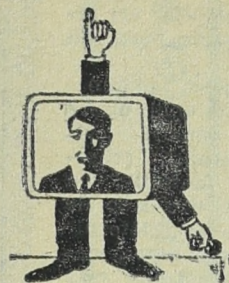
ist kein mensch

Poeți de la cenaclul Pavel Dan (I)

(Urmare din pag. 12)

Detășarea este urmarea elabo-
rării, a combinării, a jocului
înalt cu rădăcina tragică (mai
puțin carnavalescă și mai pu-
țin parodică) iscată cînd din
sunetele bizare ale unei melo-
dii de jazz, cînd din scrierile
orchestrate armonios ale unui
spațiu în care răzbate „clînchetul
taciturnilor din cealaltă în-
căpere“ (Cina de taină).

Ion Monoran. Dacă la Mir-
cea Bîrsilă copacii (adică mul-
tiplicitatea) sînt prilej poetic,
la Monoran primează aspirația
spre singularizare. Angajarea
furtunoasă în disputa cu realul
este depășită prin efortul cis-
tigării unei dinamici interioare,
al unei sintaxe debordante
dobîndite la capătul unor in-
vestigații în „tehnica“ facerii
și a dispunerii versurilor. În
fața acestei alternative nu e
anume investești ca sentiment
în poem are importanță, ci, mai
ales, cum reușești să constru-
iești eficient și cu maximă or-
ganicitate. Cu toate acestea,
dincolo de preocupările forma-
le, poezia lui Monoran recupe-
rează un mare coeficient din
înverșunată luptă cu stagnarea
pe care versurile tind să o tra-
ducă, paradoxal, printr-o deta-
șare intrată în rezonanță cu
propriile ei structuri armonice.
Se pot depista în poeziile de
pînă acum, alături de influen-
țele generației lui Geo Dumitrescu
și unele influențe baco-
viene esențializate și puse în
mișcare, într-un fel propriu, a-
proape indiferent, puțin trist
„De cîteva ceasuri prin oraș /
iubito ce singur / înfășor firele
de singe ale unei privești /
pe după înfringeri / se întune-
că / lumina ce galbenă se tî-
răște pe ziduri printre crăpă-
turi / înghițind materia“. Ca-
pacitatea de a sugera prin de-
taliile concrete ale lumii o at-
mosferă indiferentă în sine,
complexă, dar totodată capabilă
să înșele și să deruteze consti-
tuie modul interior al unei poe-
zii de foarte bună factură. În-
fluențele bacoviene sînt filtrate
printr-o modalitate proprie de
a surprinde vetustatea lor apa-
rent simplă, la fel de înșela-
toare însă: „prin odăi / părul
tău / ca o cuvertură uzată / și
se prăvale pe umerii de aur /
covârșitor respect / și eu spun /
ah, corbii părului tău / iubito,
ca un nud / par să involbure
totul / cu muzică lentă / cla-
virul spune o anecdotă / paha-
rele și prunele de plastic / pe
masă / calmează tăcerea“. Din-
colo de investigațiile în real,
fie el cel al ogoarelor de la
marginea orașului, al bufetului
periferic, al urbanismului risi-
pit în stradă, conține întot-
deauna lupta pe viață și pe
moarte pentru împlinirea pro-
priului domeniu, a propriei
formule. Această dorință nepo-
tolită pentru împlinire poetică
necesară devansării inertțiilor
epocii presupune eroism, nu
dizarmonii tragice ușor de im-
brățîșat. De aceea pentru Ion
Monoran poezia este un fel de
luptă cu minciunile suflete în
care nu încap lamentațiile ne-
putincioase și nici subterfugiile
viclene menite să ușureze dru-
mul.

„U”

Lui L. v. B. 7.

1. Am ieșit. Știam că pînă la urmă trebuia să ies. Dar am făcut-o cu multă greutate. În tot timpul petrecut înăuntru, m-am gîndit la clipa aceasta. Am ieșit. E, liniște acum afară, singurul zgomot provine de la motorușul magnetofonului ce-mi înregistrează vocea. Da, nu este nici o greșeală, vocea mea este acoperită de zumzăitul aparatului. De fapt, nici nu voi mai avea nevoie de voce.

2. M-am întors. Am reușit să văd o parte importantă a Planetei. Nu mi-am închipuit niciodată că va reuși să arate așa. Am folosit cuvîntul „închipuire” în locul celui care-mi era favorit: „a calcula”. Ca om de știință, calculele mele ar fi dat greș. Ca simplu om, cu o oarecare doză de imaginație, la fel. Cert este că nimeni n-ar fi fost capabil să prezinte imaginea finală.

3. Am închis definitiv ușa peșterii. Bineînțeles am fixat în exterior semnalul luminos de avertizare. Apoi mi-am revăzut refugiu. Va dispărea în curînd din mine. Voi rămîne însă în el pînă... nu știu. Am vegheat un timp lîngă sicriile transparente. Soția, fiica și ginerele. Mai există încă o ființă moartă care nu se vede însă: Copilul din pîntecul fiicei mele. Mai avea cîteva zile pînă să vadă... ce... Ei trei s-au sinucis.

4. Am aranjat materialul adus. Bănuiesc că va reprezenta pentru cei ce vor pătrunde vreodată în peșteră cel mai semnificativ document despre civilizația umană, sau mai exact, despre ultima manifestare umană. Totul este în cea mai desăvîrșită ordine. Cred că am reușit să adun cele mai valoroase informații despre Planetă; începînd de la cunoașterea apariției vieții și pînă la moartea mea. Ca om de știință cred că mi-am îndeplinit misiunea.

5. Nu m-am considerat niciodată un om deosebit de alții. Faptul că am ajuns om de știință m-a îndepărtat însă de semenii printr-o susceptibilitate generată de însăși munca mea. A fi înconjurat de informații despre oameni înseamnă a fi implicat în destinul lor. M-am străduit să explic importanța lor pentru destinul Planetei. Acum sînt convins că informațiile, cînd nu sînt zadarnice, sînt folosite distrugerii. Peștera aceasta este rezultatul inutilității explicațiilor mele. Trebuia ca cineva să rămînă acuzat, martor, procuror, judecător și apărător.

6. Soția mea, o distinsă pianistă, fiica mea, o renumită poetă, și ginerele meu, un foarte cunoscut pictor și sculptor, m-au urmat în peșteră înfricoșată de ceea ce începuse, cu o vagă speranță în inimă. Nu și-au pierdut credința în Arta lor decît la prima izbucnire de ivire a fătului din pîntecul fiicei mele, în ziua cînd omul de știință de lîngă ei i-a informat că sus s-a născut neantul. Au considerat că Arta nu poate deveni o interpretare a neantului iar ființa ce urma să se nască nu trebuie să aparțină aceluiași neant. Atunci au hotărît moartea lor.

A muri înainte de a te naște înseamnă a nu ști ce-i lumina. A muri după ce te-ai născut înseamnă a nu ști ce-i viața. A muri după o viață înseamnă a nu ști cum va fi continuarea vieții. Dar cînd moare o Viață? Nu știu. În curînd voi fi cel ce am trăit o viață. Nu mai pot face nimic pentru Planeta aceasta. Sînt ca și ființa nenăscută din pîntecul mamei ei.

8. Cea mai desăvîrșită formă de singurătate este aceea de a fi singur în mijlocul oamenilor. Eu nu sînt singur, ci unic. Or unicitatea nu înseamnă niciodată perfecțiune umană. Nu va trebui totuși să mă obișnuiesc cu unicitatea. A trăi unic pe o Planetă pustie, nu de ideile contrare, nu de gînduri diferite, nu de destine străine, ci de trăsătura cea mai persistentă în orînduirile omenirii, războiul, reprezintă pentru mine cea mai umilitoare condiție umană. Și oricum o Planetă n-are nevoie de un singur om.

9. Am ajuns la ultima înregistrare. Conform dorinței celor lîngă care mă voi întinde peste cîteva minute, voi declanșa magnetofonul unde este înregistrată „Simfonia a IX-a” de Beethoven. Știam că nu este o idee nouă, în multe finaluri ale unor manifestări artistice, avînd ca scop desăvîrșirea credinței în umanitate, imnul „Odeii bucuriei” erupea ca o materie primară, acoperînd cu muzica-i incandescentă golurile decăderii umane. Fiind ultima lor dorință, o voi îndeplini. Primele acorduri se vor auzi după ce eu voi înceta să mai exist și vor continua pînă le va opri o mină într-o zi. Pentru cine totuși o „Oadă a bucuriei”? Pentru un Pămînt sterp? Îmi mai pun încă întrebări, ca și cînd răspunsurile ar avea vreo importanță. Credeam că le-am epuizat în ultima zi de viață a celor lîngă care mă voi întinde. Atunci soția mea m-a întrebat de ce s-a ajuns la epuizarea totală a încrederii în umanitate, unde se găsește fatala necredință, oare în transformarea omenirii în religie, politică, artă și știință ori poate în spaima unicității în Univers? Nu-mi amintesc ce i-am răspuns atunci; iar dacă aș încerca acum să formulez răspunsuri tot nu aș reuși. A fi unic cu un trecut e ca și cum ai fi unic cu un viitor. Trăiești din întrebări. Cum ar fi trăit copilul ce mai avea atît de puțin pînă la naștere? Nu, Nu-mi voi mai înregistra întrebările, dacă am procedat în acest fel pînă acum e firescul condiției mele umane, treceți peste ele, n-au atita valoare pentru că aparțin unicului pămîntean, vă rog însă studiați informațiile despre Planetă de la apariția vieții pînă la sfîrșitul vieții, analizați-le, considerîndu-le nu zadarnice ci întemeietoare. Veți găsi, fără îndoială, răspunsul simplului adevăr, pe care toate generațiile au crezut că-l caută, deși știau că îl posedă din clipa supremă a conștientizării noțiunii de om. Mă voi opri imediat, sper să găsiți intact conținutul peșterii, în acea clipă supremă pentru a ști ce înseamnă un trecut și un viitor. Scăpați de unicitate, veți deveni ceea ce am vrut să devenim noi. Acum vă părăsesc...

DORU MANIU

Textul lui Andrei Ujică, inspirat și nicidecum subordonat romanului lui Peter Beagle, subtilă parabolă antitetica, este o reușită totală. Tenta aparent ironică a dialogului nu face decît să sublinieze accentele ideatice grave, vizînd o anumită etică a culturii.

Licornă, viețuitoare mitică nemuritoare, intruchipare a absolutului estetic, un Narcis transpus în coordonatele altei simbolici, condamnată la autocontemplare-măsură limită de conservare a perfecțiunii intrinsece, ce se refuză a fi recunoscută de către o umanitate prea obosită, standardizată de invazia domesticului, inaptă de a valida o probabilitate ce nu se poate organic integra în limitele sedentarismului său — se transformă în om pentru a putea învinge omul în nimicnicia resentimentelor sale, impotent de a se nega pentru a se înălța din anonimul cercului vicios care-l definește. În

Post-aplauze la „Ultima licornă”

Central University
subtext se profilează cu fermitate o polarizare dialectică a personajelor alături de licornă sau împotriva ei. Astfel, fluturile (de o gingășie superficială și inutilă, integrat unei vieți efemere, trecător prin însăși inconsistența lui interioară), vrăjitoarea (generatoare a unei atmosfere de descompuse, acumulîndu-și puterea din energiile pe care le-a convertit în putreziciune și întuneric), împărțatul (exponent al forței brute, impotent spiritual, înconjurat de slujitori depersonalizați și fanatici, adept al ideii conform căreia te poți înălța săpînd la temelii superlativelor), se constituie ca un fond contrastant, prin care simbolul licornei primește profunzime, deschizîndu-se cu mai multă pregnanță.

Pe de altă parte, vrăjitorul (resemnă în inerția putredă a unui mediu evasianonim, supraviețuind prin amintiri) și prințul (grosindu-și existența într-un anturaj cu care nu are nimic comun, aflat la vîrsta marilor întrebări) se nasc a doua oară în cîmpul gravitațional al licornei, subliniind riscul de a trece dincolo de linie, acolo unde exilul licornei condamnă la asumarea luptei ca necesitate.

În loc de final, să adresăm aplauze șagălnice voci a lui Mircea Baniciu, superbe tendentiozități ce acaparează prin versurile lui Șerban Foartă, discretei dar inspiratei scenografii a Sofiei Krzyzanowska, întregului colectiv al Teatrului de păpuși din Timișoara, autorul acestui spectacol de excepție.

* „Ultima licornă” de Andrei Ujică (după romanul lui Peter Beagle); regia artistică: Victor Cărcu.

MARIUS MORARIU

„Adevărul e că visam de mult Timișoara” — îmi povestea într-o seară Cupa, din vitrina de la „Eminescu”, unde-și are pentru cel puțin un an domiciliul. „Da, da, să tot fie vreo douăzeci și ceva de ani. Atît a trecut de cînd am fost ultima dată pe aici. Intre timp am mai îmbătrînit, și cînd se întimplă treaba asta, te grăbești să-ți vezi dorințele împlinite. Mai ales că acum șase ani

cem tot aici. Parol! Pe plăcuță a și fost gravat: Ediția 1980 — Steaua București. La care Marceluș se simte obligat să precizeze că dacă dă trei goluri, cere să fie absolvit de drumul cu mine, înapoi la vitrina de pe bulevard.

Drept să-ți spun, intrasem și eu la idei, mai ales după 1-0 și mi-am zis atunci că s-ar putea ca cei doi să fi avut dreptate. Și iar mi-am luat gîndul

DE VORBĂ CU... CUPA

era gata-gata să-mi văd visul cu ochii. Îmi făcusem și bagajele, dar m-a supărat gestul lui Mayer. Cum ce-a făcut!? Și-a mutat gîndul de la mine pentru a prinde sosirea cicliștilor pe «Republicii». Auzi tu, Mircea Romașcanu era chipurile pentru el, mai important decît pentru mine. Și unde mai pui că Arnăutu îi ținea isonul. Atunci mi-am zis că Mulțescu și Roznai sînt totuși băieți mai serioși decît fardosiții ăia alb-violeți și au și ei dreptul să se bucure, așa că am plecat la Petroșani. Îmi părea rău de voi, cei din tribune, da' mi-am spus că poate altădată... Și timpul a trecut. Am mai fost pe la Craiova, dar ca un făcut, trag tot spre Steaua, deși sincer să-ți spun, dacă tot rămîn în București, mi-ar place mai mult în „Ștefan cel Mare” sau în „Giulești”. La «Cercul militar», știi unde, la Casa armatei (nu te supăra, noi,ăștia mai bătrîni, tot la vechile nume am rămas) începusem să mă plictisesc. Lumea e mai interesată de cutare premieră la un cinematograf, de pe bulevard, decît de persoana mea. Da, ajunsesem să fac parte din decor, și asta devenise monoton.

În ajunul finalei, au venit să mă ia la stadion Stoica și cu Răducanu. «Doar pentru o zi — spune Tudorel. Mîine te adu-

de la Timișoara. A venit însă minutul 27, și Marceluș al meu mi-a întors spatele plecînd către vestiare după discuția cu Rainea (i-o fi spus că ringurile de box nu sînt gazonate) și speranța mi-a revenit, iar după ce Vișan a egalat am început să visez. Bega... Parcul Rozelor... Pădurea Verde... douăzeci de ani... M-a trezit din reverie Ghițulescu (era aproape de mine) care, ciudat, nu a ridicat deloc glasul de parcă gîndea cu voce tare, anunțînd cum că «din spate vine discret» Păltînișan... și e gol! Adică știi ce înseamnă asta nu? Ei uite așa și cu POLI a noastră, a venit discret din spate și m-a furat. Acum sînt aici, și-mi place. Dacă vreau să mai rămîn? Asta nu depinde de mine. Oricum, e frumos. Am avut foarte mulți musafiri, chiar dacă spațiul e strîmt și nu pot să-i primesc pe toți deodată. Ce să-ți mai spun? Mă opresc aici, nu înainte de a-ți spune și părerea mea despre Rainea: în pofida unor voci sclerozate de patimă de la «Tribuna» și «Magazin», rămîne marele nostru arbitru, căruia meritele i s-au recunoscut mai mult pe «San Siro» și «Centomilla» decît publicațiile sus-amintite.

A consemnat

MIHAI JUNEA

STOP CADRU

MONICA WEISS, „Miss Electro '80”, cîștigătoarea a cinci titluri de campioană națională universitară la gimnastică ritmică, într-un complicat exercițiu cu cocoșul.

O imagine mai puțin... sportivă, surprinsă într-un colaj de fotoreporterul nostru IOSIF BERWANGER

Raul Gonzales Tunon

OPTIMISMUL ISTORIC

Știu că totul se mișcă,
că nimic nu se oprește,
și chiar piatra e călătoare.

Solitudinea nu există,
lumea este o comuniune.
Totul este o luptă.

Sint nemuritor, pentru că trec.
Doar statuia rămâne.
Chiar și ea se mișcă.

Zadarnic vă înverșunați
să opriți istoria.
Știu că va veni ziua!
Și soarele o știe.

Mario Bendetti

ANGELUS

Cine imi va spune că destinul era
acesta
Să privești ploaia prin litere
răsfrinte,
un perete cu pete ce-ntruchipează
bărbați iluștri,
acoperișurile omnibuzelor
strălucitoare ca solzii
și acea melancolie care învăluie
zgomote
Aici nu este cer,
aici nu este orizont.
Este o masă mare pentru toate
brațele
și un scaun ce se rotește când vreau
să scap.
În altă zi se termină; acesta a fost
destinul.
E ciudat că omul nu are timp să se
vadă trist:
totdeauna aude un ordin, un telefon,
o sonerie,
și, desigur, este interzis să plângă
deasupra cărților —
nu este bine ca cerneala să păteze.

Javier Herald

CUVINT AL UNUI LUPTĂTOR GUERRILLA

Pentru că patria mea este minunată
ca o spadă în aer
și mai mare acum și încă
mai mult — minunată,
vorbesc și o apăr cu viața.
Nu vreau să știu de
trădători
am închis drumul
cu grele lacrimi
de oțel.
Cerul este al nostru.
A noastră este pîinea de fiecare zi,
am semănat și cosit,
grîul și țarina,
sînt ale noastre
și pentru totdeauna
ne aparțin
marea
munții
și păsările.

ARTA POETICĂ

De fapt, sincer vorbind
poezia este un lucru dificil
în care se pierde sau se câștigă
în ritm cu anii autumnați.
(Cînd cineva este tinăr
și florile ce cad nu sînt culese
și el scrie și scrie în timpul nopților
uneori sute și sute
de pagini nefolositoare.
El se poate lăuda și spune
„eu scriu și nu corectez,
poemele ies din mina mea
ca primăvara în care ei taie
bătrînii chiparoși din strada mea”).
Dar cum timpul trece
și anii curg între temple
poezia se schimbă
muncă de oțel,
lutu ce se plămădește între mîini,
lutul ce era modelat de focuri
repezi.
Și poezia este
un fulger minunat,
o ploaie de cuvinte liniștite,
o pădure de pulsații și speranțe,

CONSILIUL DE CONDUCERE :

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL
B LDUREANU, TEODOR BUIZA, GHEORGHE
CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, GEORGE DINU, MILOȘ
GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, NICOLAE
LENGHER, ION NEAȚA, LUCIAN NEGRUȚIU,
VALERIU PANASIU, MARCEL SAMANȚA, ALE-
XANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

„Dacă în tinerețe ar fi existat Cuba și toate mișcările guerlla ale zi-
lilor noastre nu aș fi fost numai poet, cum sînt, aș fi fost șapte poeți, nu
aș fi fost un om, cum sînt, aș fi fost șapte oameni”.

(Pablo de Rokha, 1894-1968, poet chilian)

Raul Gonzales Tunon, născut în Argentina în 1905, este unul dintre
poetii sociali proeminenți ai țării sale. În primele volume de versuri „Vi-
oara diavolului” (El violin del diablo — 1926) și „Miercurea cenușii” (Mier-
coles de ceniza — 1928), personajele evoluează între real și fantastic, în
lumea sărăciei și a penitenței. „Cealaltă parte a stelei” (El otro lado de
la estrella — 1934) și „Toată lumea dansează, poezii de Juncito călătorul”
(Todos bailan, poema de Juancito camidor — 1934) impus versul liber, ele-
ment esențial al limbii poetice la Tunon. „Trandafirul blindat” (La rosa
clindada — 1936) integrează în tematica anterioară o concepție epico-
eroice populară.

Mario Bendetti, născut în 1920 în Uruguay, narator, eseist, poet, a
publicat primul volum important „Poemele biroului” (Poemas de la oficina — 1956) relativ tîrziu, deși autorul aparține generației 1945. A fost
ziarist apoi a trăit cîțiva ani în Cuba. Alte volume: „Doar între timp”
(Sólo mientras tanto — 1950), „Poeziile lui Hoyporhoy” (Los poemas del
Hoyporhoy — 1961), „Noțiunea de patrie” (Noción de patria — 1963), „In-
ventar” (Inventario — 1967).

Herberto Padilla, născut în Cuba în 1932, a emigrat în Statele Unite.
În 1959 s-a reîntors și a participat la revoluție, apoi a lucrat ca jurnalist.
Datorită cărții „Afară din joc” (Fuera de juego), care a obținut premiul de
poezie Casa de las Américas 1969, în Cuba a avut loc o mare polemică
politică și culturală. Volume de versuri: „Trandafirii îndrăzneți” (Las ros-
as audaces — 1948), „Adevăratul timp omenesc” (El justo tiempo humano
— 1970) și „Ora” (La hora).

cîntecul popoarelor oprimate,
cîntecul nou al popoarelor eliberate.
Și poezia este atunci,
dragostea, moartea,
izbăvirea omului.

Herberto Padilla

VREMURI GRELE

Acelui om i-au cerut timpul
pentru a-l uni cu timpul istoriei.
Au cerut mîinile
pentru că într-o epocă dificilă
nu este nimic mai bun decît o
pereche de mîini bune.
Au cerut ochii
care odată aveau lacrimi
să contemple partea luminoasă
(în special partea luminoasă a vieții),
pentru că, oricum, oroarea se vedea
Au cerut buzele
foarte uscate și amenințate să ceară
să pretindă, cu fiecare afirmație,
un vis
(vizul-măreț);
Au cerut picioarele,
rezistente și noduroase,
(bătrînele sale picioare pribege)
pentru că în vremuri grele

este ceva mai bun decît o pereche
de picioare
pentru construcție sau tranșee?
Au cerut pădurea care l-a hrănit de
copil

și copacul său ascultător.
Au cerut pieptul, inima, umerii.
I-au spus că acestea erau strict
necesare.

Au explicat apoi
că toată această donație ar fi inutilă
fără să dea graiul
pentru că în vremuri grele
nimic nu este mai folositor pentru
oprit ura sau minciuna.
Și în sfîrșit l-au rugat,
foarte frumos, să pornească
pentru că în vremuri grele
aceasta este, fără îndoială, proba
decisivă.

Traduceri din: POESIA SOCIAL
DEL SIGLO XX: ESPAÑA E HIS-
PANOAMERICA, Centro Editor de
America Latina, Buenos Aires, 1971.

Traducere și prezentare:

C. VASILESCU, E. BREALEY

De la utopia scrisului la scrierea utopică

Deschisă sub egida Uniunii Ar-
tiștilor Plastici, a Uniunii Arhitec-
ților și a Bibliotecii Centrale de
Stat din R.S. România, expoziția
„Scrierea”, din sălile Institutului de
arhitectură „Ion Mincu” din București,
se vadește a fi unul din cele mai in-
teresante fenomene expoziționale din
acest an. Ea este o meditație gravă
asupra scrierii, este o „scriere aespere
scriere”, o meta-scriere, referindu-se
la tot ceea ce în artă stă „scris”.
Cel mai întemeiat sentiment al ori-
cărui vizitator, avizat sau mai puțin,
este acela de uimire pentru că tot
ceea ce se află în această expoziție
aduce o nuanță nebanuită asupra
culturii și dă seama de rolul incon-
testabil pe care scrierea, imensă me-
morie a umanității, îl joacă în dina-
mica istorie a artelor.

De la fraza lui Mircea Horia Si-
mionescu, ce înconjoară, cuprinde,
întregul spațiu expozițional, pînă la
cărțile utopice borghesiene ale lui Ion
Bitzan, fînța expoziției găzduiește o
foarte variată gamă de lucrări. Ma-
nuscritele de scriitor, Ioan Alexan-
dru, Geo Bogza, Nina Cassian, Dan
Culcer, Leonid Dimov, Ștefan Augus-
tin Doinaș, Șerban Foașă, Gellu
Naum, Andrei Oisteanu, Radu Pe-
trescu, Marin Sorescu, Nichita Stă-
nescu, Daniel Turcea, Romulus Vul-
pescu, atît sub formă de etape ale
creației sau poezii, scrieri experimen-
tale, cît și ca zbucium așezat pe hîr-
tie, fac o demonstrație ingenioasă și
clară că întotdeauna Cărții îi scapă
exact nașterea ei, lungul drum al
scrierii spre carte.

Arta plastică prezintă aici înfăși-
șează și ea drumul „scrierii” semni-
ficației pe pinză, în lut sau piatră.
Acolo unde nu e destul de grăitoare
culoarea intervine cuvîntul scris (Tu-
dor Nicolau, Sörin Dumitrescu, Radu
Steflea, Iancu Dumitrescu, Alexandru
Chira, Wanda Mihuleac), generoase
sugestii pentru întoarcerea la artele
sincretice. Tot la acest capitol apare
scrisul înfășișindu-se pe sine, gol,
utopică schimbare la față (Andrei
Butak, Florin Ciubotaru, Gavril Se-
dran, Ethel Lucaci-Băiaș) de la scri-
sul cuvintelor la scrisul scrisului.
Toate obiectele plastice, de altfel
(Bota Marianov, Constantin Berechet,
Doru Tulcan, Ștefan Bertalan, Con-
stantin Flondor-Străinu), inculcă în
ele scrierea drept unul din temeiu-
rile de ființare.

Desenele și schițele arhitecților,
prezente în expoziție, demonstrează
că orice edificiu este întii scris pe
hîrtie și abia după aceea înălțat pe
verticală. Caietele de regie sau ope-
ratorie (Lucian Pintilie, Iosif De-
mian) sînt studii după care se întru-
peză filmul sau teatrul și trădează
indispensabila scriere și în artele de
mișcare.

Scrierea și desenul în muzică su-
plinesc neputința portativului de a
cuprinde muzica viitorului. Foarte
greu, chiar imposibil, ar fi ca parti-
turile lui Anatol Vieru, Mihai Bre-
diceanu sau... Mircea Florian să se
lase înșiruite altfel decît în „înță-
șarea plastică” expusă aici.

Oricît de sumară și neizbită ar
fi cea mai simplă consemnare a ace-
stui eveniment cultural, ea nu poate
să nu amintească despre manifestările
complementare expoziției, colocvii,
simpozioane, concerte, seri de film,
care întrunesc nume prestigioase a-
le culturii contemporane (Dan Hău-
lică, Dan Grigorescu, Solomon Mar-
cus, Mihai Brediceanu, Lucian Pinti-
lie, Romulus Vulpescu, Mircea Horia
Simionescu). Fără a trage concluzii,
cităm din catalogul expoziției o fra-
ză a lui Andrei Pleșu: „Și, într-un
anumit sens, expoziția în jurul că-
reia medităm, e un discurs despre
respirație, despre ritmurile pline de
înțeles ale spontaneității. N-ar fi de
mirare, de aceea, ca parcurgînd a-
ceastă expoziție să auzim, din cînd
în cînd, pulsul însuși al lumii...”

I. MORAR

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

IOAN BACALETE (redactor principal), DANIEL
BUMB, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), MI-
HAI JUNEĂ, CONSTANTIN MARASCU, IOAN
MORAR, NICOLAE OANĂ, LIA PETRIC, ȘTEFAN
POPA, MARCEL SAMANȚA, (redactor șef ad-
junct), GHEORGHE SECHEȘAN, RADU TODO-
RAN, DANIEL VIGHI, VALENTIN VIȘAN (re-
dactor șef adjunct). Fotografii de IOSIF BER-
WANGER, MICHAEL KOZAR.

FORUM STUDENȚESC, ADRESA REDACȚIEI:
Complexul studențesc, căminul 15, camera 1, tele-
fon 16945, sau Casa de cultură a studenților, bv.
Tîrerei nr. 9, camera 03, telefon 14907. Ședin-
țele de redacție, luni și joi, ora 20,30 la Casa de
cultură a studenților.